

Jób könyve 1-4. Fejezet

Az Ószövetség könyveit különböző részekre osztjuk: Az első öt, a Törvény könyvei, az ezt követő könyvek Izrael népének történelem könyvei a kánaáni bevonulástól a babilóniai fogságig, majd a fogságból való visszatérésig. A történelem könyvek Kr.e. 400-ig tartanak.

Jób könyvétől kezdve az Ótestamentum könyveit költészeti könyveknek nevezik. Ezek a következők: Jób, Zsoltárok, Példabeszédek, Prédikátor, Énekek Éneke. Ezek a zsidó költészet részei, ős nem hasonlít a mi verseinkhez, mivel nem a szavak rímelnek, hanem ezek vagy hasonló, vagy ellentétes gondolatok gyűjteménye. A rímelés tehát a gondolatokban keresendő: Pl. az igaz útja ..., a gonosz útja ....

A költészeti könyvek közül Jób a legelső, és talán még az 1Mózesnél is korábban íródott, annak ellenére, hogy az 1Mózes olyan eseményeket ír le, amelyek természetesen megelőzik Jób korát. Ugyanakkor az 1Mózesben említenek egy Jóbab nevű embert, aki lehet, hogy pont az ebben a könyvben szereplő Jób, és aki Ábrahámmal egyidőben élt.

Jób könyvében tehát olvashatunk azokról az emberi gondolatokról, amelyek talán a legrégebbi emberi gondolatok voltak a földön az írás kialakulása után. Ebből láthatjuk, hogy az ember már kezdetek óta hasonló a maihoz. A kultúrák és az idők megváltoztak Jób óta, de tulajdonképpen ugyanolyan problémákkal küzdünk, mint annak idején Jób. Ugyanazok a szükségleteink manapság is.

Jób bemutatja azt az embert, aki talán a leginkább lealacsonyodott, és visszalépett pusztán a létfenntartásig. Mindent elvesztett, amit mi az élethez szükségesnek gondolunk, mindent amit mi fontosnak tartunk életünk szempontjából: az anyagi értékeit, a családját, a barátait, az egészségét, és még saját létezésének értelmét is, mert végül már halálért kiált.

Amikor mindent elvesztettél, akkor derül ki a szíved legmélyebb vágya és akarata. Nem kell azon gondolkoznál, hogy melyik étterembe mész a gyülekezeti alkalom után, nem kell senkivel megvitatni, hogy mit fogunk csinálni az ünnepek alatt.

Az az igazság, hogy olyan dolgokkal töltjük meg az agyunkat, amelyek egyáltalán nem alapvetőek az élet szempontjából, mert vannak barátaink, és igen sok minden érdekel, és ezek nagyon fontosakká válhatnak egy idő után. Sajnos az emberek olyan dolgokkal tölthetik el az életüket, amelyek egyáltalán nem számítanak. Elpazarolhatják értelmetlen dolgokra: Nem is az a kérdés, hogy Mit

együnk? Tudunk-e enni egyáltalán? Hanem az, hogy mit választunk a sok minden közül, és ezeken tudunk vitatkozni, és a végén emiatt adjuk be a válópert.

Mekkora tragédia, hogy az emberek apró-cseprő dolgokkal töltik el egész életüket, és sohasem jutnak el az élet nagy kérdéseihez. Jób esetében a fennmaradás volt a kérdés, mindenét elvesztette. És ekkor a pusztá ember kiáltott azért, ami valóban szükséges az ember életének alapjaihoz. Ezért Jób egy nagyon érdekes könyv, mert az élet legmélyebb kérdéseivel foglalkozik.

Jób története alátámasztja az Isten által Ézsaiásban kijelentetteket: „Isten útjai kifürkészhetetlenek számunkra.” Nem képelem azt, hogy mindent ismerek Istennel kapcsolatban, hanem inkább be kell ismerjem, hogy nagyon keveset értek meg belőle, és ezért dicsőítem Őt. Ha mindent megértenék, akkor Ő az én szintemen volna, és mit kellene dicsőítsek vele kapcsolatban?

A valóságban viszont az, hogy Ő sokkal hatalmasabb bölcsességben, tudásban, értelemben, és ezért csak csodálni és tisztelni tudom Őt, és dicsőíteni. Ő nem mindig cselekszik úgy, ahogy azt én szeretném, és nem is szokta mindig megmagyarázni, hogy miért tette a dolgokat úgy, ahogy tette. Sokszor nem is veszi figyelembe azt, hogy én mit akarok, és ellenvetéseim ellenére teszi a dolgokat. Mindezt azonban értékelni tudom, mert már régen rájöttem, hogy sok mindent nem értek.

Abba a kategóriába tartozom, amelyről Shakespeare azt írta: „Ember, a szegény ember annyira tudatlan mindabban, amit a legjobban tud.” Ezt én is látom magamról, és ezért boldogan alárendelem az életemet és az akaratomat Istennek, és az Ő bölcsességének. Hálásan imádkozom azt, hogy Istenem nem értem, hogy mit csinálsz, de tudom, hogy amit teszel, az a legjobb, ezért csak folytasd és ne az én akaratom, hanem a Tied szerint tégy mindent.

Jób könyve így kezdődik:

Élt Úc földjén egy Jób nevű ember, aki feddhetetlen és becsületes ember volt, félte az Istent, és kerülte a rosszat.

Jób jó ember volt.

Hét fia és három leánya született neki.

Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamár volt a jószága, és igen sok szolgája volt. Ez az ember tekintélyesebb volt minden keleti embernél.

Fiai lakomát szoktak tartani odahaza, mindegyik a maga napján. Ilyenkor üzentek három nőtestvérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek és igyanak.

Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkeltek, és annyi égőáldozatot mutatott

be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal.

Ez volt Jób életének bevezetése, és most a mennyei színre váltunk, Isten trónusa előtt vagyunk.

Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is.

Ebből láthatjuk, hogy a Sátán bukása után is bejáratos volt Isten elé. Vajon miért engedte meg ezt Isten? Mondtam már, hogy nem tudok mindent Istennel kapcsolatban, és így ezt sem tudom. A Biblia azt írja, hogy a Sátán a tesvérek vádlója, és Isten előtt vádolja őket éjjel és nappal. Itt is ezt teszi.

Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem.

Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálomat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat.

Az „észrevetted” szó eredetijét katonai jelentésben használták akkor, amikor egy hadvezér tanulmányozza azt a várost, amelyet megtámadni készül, hogy a város elpusztításához szükséges stratégiát kidolgozhassa. Figyeli a város kapuit, melyeket mikor nyitnak ki, melyek a leggyengébb kapuk, mikor jönnek ki és be az emberek – mindezt azért, hogy bevehesse a várost. Ez az észrevetted szó héber jelentése itt.

Isten tehát azt kérdezi a Sátántól, hogy „Tanulmányoztad Jóbot, hogy összeállíthasd elpusztításának stratégiáját?”

Isten azt mondja Jóbról, hogy tökéletes ember, szereti Őt, és kerüli a gonoszt. A Sátán már tanulmányozta Jóbot, és ki is alakította a vele kapcsolatos filozófiáját:

A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent!

Hiszen te oltalmazod őt, a házát és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön.

Az „oltalmazás” itt szó szerint azt jelenti, hogy védőgyűrűt helyezett Isten Jób köré. A Bibliában olvassuk, hogy Isten az angyalainak megparancsolja, hogy védjék az Ő gyermekeit, és mindannyiunk köré védőgyűrűt helyez. A Sátán emiatt panaszkodik.

De nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged!

Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezedbe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől.

Egyszer, amikor Jób fiai és leányai lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában,

hírnök érkezett Jóbhoz, és így szólt: A marhákkal szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek.

De a sébaiak rájuk rontottak, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked.

Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Istentől tűz hullott az égből, amely megégette, és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked.

Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked.

Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Fiaid és leányaid lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában.

De hirtelen nagy szél támadt a pusztá felől, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked.

Egyetlen pillanat alatti pusztulás! Minden vagyond és gyermekeid eltűnnek! Most mit tehetsz?

Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult,

és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!

Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotránkoztató dolgot Isten ellen.

Sokszor hallottam, hogy emberek ostoba módon vádolják Istent. Lehet, hogy nem átkozódtak, de ilyeneket mondtak: „Nem hiszem, hogy Istent érdekli az én sorsom.” „Nem hiszem, hogy Isten szeret engem.” Ezek ostoba vádak. Jób nem esett ebbe a hibába, és átment az első teszten.

Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is, és megállt az ÚR előtt.

Bizonyos módon csodálom, és csodálkozok a Sátánon, hogy mersze van Isten elé állni.

Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem.

Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön. Feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. Még most is kitartóan feddhetetlen, bár felingereltél ellene, hogy ok nélkül tönkregyem.

A Sátán első filozófiája csődöt mondott, ezért aztán egy újabbat talált ki, amelyben bemutatja számunkra, hogy nagyon felkészült az emberi természet

témájában. A pszichológusok azt állítják, hogy az ember legerősebb alapvető ösztöne a létfenntartási ösztön.

A Sátán azonban így válaszolt az ÚRnak: Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad!

Nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá csontjaira és a húsára, majd káromol még téged!

Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: A kezedbe adom, csak az életére vigyázz!

Isten megint határt szabott a Sátán munkájának. És ez mindig így van. A Biblia azt írja, hogy Isten nem engedi meg, hogy az állatok elviselhető kísértésen felül megkísértsenek. A Sátán sok mindent kitalálhat, de Isten azt mondja: „Elég, nem tovább!”

Ebben az esetben szerintem Isten túl messze engedte a Sátánt. Mégis Ő szabta meg a korlátokat. És ezzel el is jutottunk egy problémához. Ha Isten korlátozza a Sátánt, akkor miért nem teszi be őt egy üvegbe, és miért nem indítja egy végtelen útra az űrbe. Ha egy napon úgymint be fogja dobni őt és követőit a gyehénába, a külső sötétségbe, akkor ezt miért ne most teszi meg, és ezáltal minket is megmenthetne a sok nyomorúságtól.

Miért van a Sátánnak hatalma és szabadsága ilyen dolgokra? Miért engedte meg Isten, hogy a Sátán bemehessen az Édenkertbe?

Miért engedi meg neki, hogy szabadon harcolhasson ellenünk? Mindennek megválaszolására vissza kell menjünk ahhoz a kérdéshez, hogy: Miért teremtette Isten a földet?

Isten azért teremtett minket, hogy legyen valaki akit szerethessen, és legyen valaki, aki Őt szeresse. Azért, hogy értelmes szeretetről beszélhessünk mindez szabad akaratból kell megtörténjen. Nem lehetünk robotok, ezért szabad akarattal, választási lehetőséggel kell rendelkezünk ahhoz, hogy értelmesen, valóságosan szerethessük Istent.

Ezért kaptuk a szabad akaratot. De milyen értéke van ennek, ha nincs semmi, ami közül választhatunk. Ez értelmetlen lenne. Ezért Isten nemcsak szabad akaratot, de egy másik választásának a lehetőségét is megadta: ezért engedte meg, hogy a Sátán fellázzadjon Isten ellen. Így jöhet ő be az ember életébe, és így lesz ő választási lehetőség számunkra. Ha ilyen körülmények között választjuk Istent, akkor Isten tudni fogja, hogy a szívünk mélyéből választottuk Őt, értelmes választás volt, és így van értelme az Ő dicsőítésének és dicsőségének is.

Ha az ember a rosszat választja, akkor ez kiábrándulással és összetört szívvel járhat. De Isten tudta, hogy az évek során sokan fogják a jót választani, és azoknak a szeretetéért, akik Őt választják, megengedte a választás lehetőségét, annak ellenére, hogy tudta, hogy sokan a rosszat választják majd.

A választási lehetőség ma is rendelkezésre áll, a Sátán továbbra is arra bátorít, hogy az ő útjait válasszuk. De ha ellenállunk neki, az ő kísértéseinek, csábításainak és azoknak a dolgoknak, amelyeket az utunkba helyez azért, hogy elforduljunk Istentől, az Ő törvényeitől, az Ő Igéjétől, és a saját vágyainkat teljesítsük, - ha ellenállunk, és még mindig szeretjük Istent, és Őt dicsőítjük, neki énekelünk, és az Ő Igéjén gondolkodunk, róla elmélkedünk, akkor ez a vele levő közösségünk nagyon értékes lesz. Isten tudja, hogy nem kényszerít téged, és a választás a szívedből jön.

Ezért teremtette Isten az embert, ezért engedi meg, hogy ez az egész zűrzavar létezzen; azért, hogy mindennek közepette legyenek olyanok, akik őszinte szeretettel szeretik Őt. Nem kell Isten szeressed, nem kell Őt szolgáljad, mert nagyon vonzó alternatívák léteznek, de az embernek döntenie kell, és Isten dicsősége az, amikor az ember jól választ.

A Sátán tehát egy eszköz Isten kezében. Isten különböző korlátok közé helyezte. A korlátok ellenére Jóbnak a teste tele van kelésekkel.

A Sátán eltávozott az ÚR színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig.

Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült.

Képtelen volt leülni vagy lefeküdni, mert kegyetlen fájdalmat kellett elviseljen a sok kelés miatt. Amikor mindezt a kint és szörnyűséget látta a felesége...

A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg!

Mindezt egy szerető szív mondta, mert nagyon fáj neki, hogy őt ilyen körülmények között kellett látnia.

De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával.

Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamáai Cófár. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvéttel vigasztalják őt.

Amint azonban messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszaggatták köntösüket, és port szórtak a fejükre.

És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.

Végre kinyitotta Jób a száját, és megátkozta születése napját.

Megszólalt Jób, és ezt mondta:

Vesszen el a nap, amelyen születtem, az éjszaka, mely tudta, hogy fiú fogant!

Legyen sötét az a nap, ne törődjék vele Isten odafönt, ne ragyogjon rajta napsugár!

Vegye birtokba sötétség, a halál árnyéka, lakozzék rajta felhő, nappal is sötétség tegye rémessé!

Azt az éjszakát vak sötétség ragadja el! Ne kerüljön az év napjai közé, ne számítsák bele a hónapok számába!

Legyen az az éjszaka meddő, ne legyen akkor ujjongás!

Ismét a héber költészet jellemzőjeként a gondolatok ismétlésének sorozatával van dolgunk: sötét sötétség, árnyék, éjszaka, stb. Ugyanaz a gondolatsor egyre erősödő hangsúllyal.

Rontsák meg, akik képesek megátkozni a nappalt, felingerelni a Leviátánt.

Sötétüljenek el annak alkonyatán a csillagok, hiába várjon világosságra, ne lássa meg a hajnal sugarait,

mert nem zárta be anyám méhének ajtaját, és nem rejtette el szemem elől a nyomorúságot!

Miért nem haltam meg, mikor megszülettem? Miért nem múltam ki, mikor anyám méhéből kijöttem?

Miért is vettek engem térdre, és emlékre, hogy szopjak?

Akkor most feküdnék, és békén lennék. Akkor aludnék, és nyugalmam volna,

a föld királyaival és tanácsosaival, kik kőhalmokat építettek maguknak,

vagy a fejedelmekkel, akiknek aranyuk van, és ezüsttel töltötték meg házaikat.

Vagy miért nem lettem olyan, mint az elásott koraszülött, mint a világosságot nem látott csecsemők?

Ott megszűnik a bűnösök nyugtalansága, megnyugszanak, akiknek erejük ellankadt.

A foglyok ott mindnyájan nyugton vannak, nem hallják a hajcsárok hangját.

Egyforma ott a kicsiny és a nagy, és a rabszolga megszabadul urától.

Miért is ad világosságot a nyomorultnak, és életet a megkeseredett lelkűeknek,

akik várják a halált, de hiába, pedig jobban keresik, mint a rejtett kincset,

akik ujjongva örülnek, örvendeznek, ha megtalálták a sírt;

az útvesztőbe jutott embernek, akit Isten kerített be?

Mert mielőtt eszem, sóhajtozom, kitör belőlem az ordítás, mint a vízfolyás.

Mert amitől leginkább rettegetem, az jött rám, amitől remegtem, az ért utol engem.

Nincs pihenésem, se csendességem, nincs nyugalmam, remegés jön rám.

Szeretném hangsúlyozni, hogy Jóbnak a nyomorúságában fogant gondolataira nem kell bibliai tanítást alapoznunk. Az adventisták, a Jehova Tanúi, és mások Jób ezen kijelentéseire alapozva kifejlesztették a lélek alvására vonatkozó tanításaikat. A következő versekre alapozzák ezt:

Ott megszűnik a bűnösök nyugtalansága, megnyugszanak, akiknek erejük ellankadt.

A foglyok ott mindnyájan nyugton vannak, nem hallják a hajcsárok hangját.

Ők a sírról beszélnek itt, hogy ha meghalnak, akkor még a bűnösök is nyugalomba kerülnek, ahol nincs baj, csak csend, és semmi más.

De emlékezzünk, hogy ezt az a Jób kiáltja, aki a nyomorúsága mélyén van, így ezek nem Isten ihletett igazságai, hanem ezek a szavak Isten útjainak megértésére irányulnak. Jób kihívja Istent, és kételkedni kezd abban, hogy értelme volna az életének. Azért nem vehetjük ezeket a kijelentéseket Isten igazságának, mert a 38.-ik fejezetben, miután az ember képtelen volt felfogni, hogy mi történik, Isten megjelenik, és elkezd beszélni Jóbbal, kérdőre vonja:

Ki akarja elhomályosítani örök rendemet értelem nélküli szavakkal?

Jób könyvébe az emberek által mondott szavak az akkori kor emberi filozófiáit tükrözték, amelyet a kor bölcsei fogalmaztak meg. Isten minderre a sok spekulációra az „értelem nélküli szavak” kifejezést használja, és ezek ennyit értek. Értelmetlenek voltak, mert nem értették, hogy mi történik a színfalak mögött.

A 38:17-ben pedig ezt mondja Isten Jóbnak:

Föltárultak-e előtted a halál kapui? A halál árnyékának kapuit láttad-e?

A halálodról beszéltél, hogy milyen jó lenne ott, mert csend van és nyugalom, nincs semmi probléma. De vajon voltál-e már ott, hogy minderről úgy beszélsz, mintha tudnád, de valójában fogalmad sincs. Nem voltál ott, nem tudod miről beszélsz. Ha tanítást akarsz kifejleszteni azzal kapcsolatban, hogy mi fog történni egy emberrel a halál után, akkor nem használhatod erre Jób szavait, sem pedig Salamon Prédikátor könyvében leírt szavait, de még a Zsoltárokból leírtakat sem, mert legtöbbször ezek az emberek olyan dolgokról beszéltek, amikről fogalmuk sem volt. Emberi bölcsességeket fitogtattak, emberi korlátokkal együtt.

Ha valóban akarjuk tudni, hogy mi fog történni a halál után, akkor jobb, ha Jézus szavait hallgatjuk meg, Akinél jobban senki sem tudhatja. Vagy használhatjuk az Újtestamentumban levő Szentlélek által ihletett szavakat.

Isten megfeddi Jóbot, mert ő valami olyan dologról kezd beszélni, amiről fogalma sincs: a halálról, és arról, hogy ő milyennek képzei a halál utáni létet.

Vannak olyan félrevezetett áldott szentek, akik ugyanolyan tudatlanok, mint Cófár, Bildád és Elifáz, mert nagyító alá veszik Jób szavait, hogy „amitől félttem, az be is következett”, és azt mondják, hogy ez volt Jób problémája. Nem volt hite, és mindig is ezektől a dolgoktól rettegett, így meg is kapta azokat. Ha elég hite lett volna, akkor mindez sosem történt volna meg vele. Ez ugyanolyan ostoba és tudatlan kijelentés, mint Elifázé, Bildádé és a többieké. De nekik legalább jó mentségük van a tudatlanságukra, mert nem olvashatták Jób első fejezetét, hogy tudhassák, hogy mi történik a háttérben.

Dávid azt mondta, hogy „tudom, hogy egy nap Saul meg fog ölni engem.” De nem az történt, amit ő gondolt. Ezért nem kell azon aggódjunk, hogy nehogy kicsússzon valami negatív szó a szánkunkon. Nem azt várja Isten, hogy végre ejtsél

ki valami negatív kijelentést, és akkor lecsap rád és be is teljesíti azt. Miféle Isten lenne az ilyen?

Ugyanakkor hiába jelented ki ezerszer azt a pozitív dolgot, ami nem jó számodra, mert Isten az Ő kegyelméből nem fogja azt beteljesíteni számodra. Nem irányítjátok Istent, és kérek, ne is próbáljátok meg ezt. A világ elég nagy bajban van már így is, és még csak rosszabb lenne, ha én fognám a kezembe a kormánybotot, és irányítani kezdeném azt.

Jób tehát elsorolta a panaszait, és Elifáz, a vigasztalására jövő barátja ezt mondta:

Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta:

Ha beszélni próbálok hozzád, fáraszt-e? Mert ki tudja itt magába fojtani a szót? Hiszen másokat intettél, és a lankadt kezeket erősítetted.

A botladozót talpra állították szavaid, és a roskadozó térdeket erőssé tetted.

Most, hogy rajtad a sor, fáraszt? Amikor téged ér csapás, megzavarodsz?

Nagyon kedves vigasztaló szavak ezek: könnyű volt neked eddig másokat bátorítani, de amikor te magad vagy bajban, akkor lám, mi történik veled!

Nem ad bizodalmat istenfélelmed, és reménységet feddhetetlen utad?

Emlékezz csak: pusztult-e el valaki ártatlanul, és irtottak-e ki valahol becsületes embereket?

Máris elkezdi forgatni a kést: Jób, te nem vagy ártatlan. De hadd mondjam el nektek, hogy nagyon sok ártatlan ember halt már meg, és semmiféle logika sincs Elifáz mondókájában. A legártatlanabb Embert pedig keresztre feszítették.

Ahogy én láttam, a hamisságot szántók és a vést vetők ugyanazt aratják.

Az Isten leheletétől elpusztulnak, haragja szelétől semmivé lesznek.

Az oroslán ordíthat, a fiatal oroslán bömbölhet, de majd kitörnek az oroslánkölykök fogai!

Elpusztul a hím oroslán martalék nélkül, és elszélednek a nőstény oroslán kölykei.

Titokzatos szó jutott hozzám, de csak suttogást fogott fel belőle a fülem,

éjszakai látomásoktól felizgatva, amikor mély álom száll az emberekre.

Rettegés és reszketés fogott el engem, és rettegés töltötte el minden csontomat.

Szellő suhant el az arcom előtt, felborzolódtott a szőr testemen.

Megáll, de nem ismerem fel, amit látok. Egy alak van a szemem előtt, halk hangot hallok:

Igaz-e Isten előtt a halandó? Alkotója előtt tiszta-e az ember?

Hiszen szolgálban sem bízhat meg, és angyalaiban is talál hibát.

Elifáz most aztán ultra szentet kezd játszani. Találkoztatok már ilyenekkel akkor, amikor bajban voltatok? Víziókról, álmokról, hangokról, szellemekről kezdenek beszélni.

Hát még azokban, akik agyagházban laknak

Érdekes leírása ez testünknek. Az Új Testamentumban azonban azt olvashatjuk, hogy „kincset rejtenek e földi edényeink”, hasonló kifejezés. De a kincs a lényeg, mert Isten lakozik bennünk.

„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma?” Ilyen dicsőséges kincsünk van ezekben a földi agyagedényekben, azért, hogy a dicsőség mindig Istenhez szálljon, ne ezekhez a törékeny edényekhez. Csak egy edény vagyok, de képes vagyok a világ legnagyobb kincsét magamban hordozni. Hihetetlen képtelenség egy ilyen nagy kincset egy egyszerű cserépedénybe helyezni, de Isten mégis ezt tette, hogy a dicsőség ne az edényé, hanem a tartalmáé legyen. Emiatt aztán nagyon szomorú és tragikus, amikor az agyagedény megpróbálja a dicsőséget beseperni, ahelyett, hogy a benne lakónak adná azt, annak, Aki elvégzi a munkát.

Pontosan emiatt szeretem ezt a kifejezést:

Hát még azokban, akik agyagházban laknak, amelynek alapja porban van, és szétmorzsolják mint a molyt!

Reggeltől estig szétzúzzák, észrevétlen elpusztulnak örökre.

Összeomlik sátruk, meghalnak bölcsesség nélkül.

Jób könyve

5-10. Fejezet

Kiálts csak! Válaszol-e valaki? Melyik szenthez fordulsz?

Úgy tűnik, hogy már abban az időben is kifejlesztették maguknak a szentekhez való fordulást.

Mert az ostobát megöli a bosszúság, és a balgát halálba kergeti a heveskedés.

Én magam láttam, hogy egy ostoba gyökeret vert, de hirtelen elkorhadt a lakóhelyén.

Távol van fiaitól a segítség, eltapossák őket a kapuban, nem menti meg senki.

Most pedig ostobasággal és balgasággal vádolja Jóbot, mivel összedőlt házuk agyonütötte a gyermekeit.

Aratását, melyet tövisek közül vett ki, megeszi az éhező, vagyona után liheg a szomjazó.

A sébait és a káldeusok Jób minden javát elvitték, és Elifáz úgy próbálja alkalmazni a dolgokat, hogy látható legyen, hogy mindez Jób ostobasága miatt történt.

Nem a porból támad a hamisság, és nem a földből sarjad ki a vész,

hanem az ember maga szüli a vést, melynek szikrái a magasba szállnak.

De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet,

aki hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.

Esőt ad a föld színére, vizet bocsát a mezőkre.

Magasra emeli az alatt levőket, a gyászolókat oltalmazza segítségével.

Meghiúsítja a ravaszok terveit, nem alkot kezük maradandót.

Saját ravaszságukkal fogja meg a bölcseket és a cselszövők tanácsa megdől.

Nappal is sötétben botorkálnak, tapogatóznak délben is, mint éjjel.

Megszabadítja szájuk fegyverétől, az erős kezéből a szegényt.

Így lesz reménysége a nincstelennek, a csalárdság pedig elnémul.

Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg!

Salamon nagyon jól ismerhette Jób könyvét, mert ezt írta a fiának:

Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld!

A Zsidókhöz írt levélben pedig szintén azt olvashatjuk, hogy

„Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged,

mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.”

Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.

Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem.

Éhínségben megment a haláltól, háborúban a fegyveres kéztől.

Nyelvek ostorától rejtve leszel, nem kell félned, hogy pusztulás szakad rád.

Nevetsz a pusztuláson és éhségen, nem kell félned a föld vadjaitól,

mert a mező kövei is szövetségeseid, a mezei vadak is kibékülnek veled.

Megéred, hogy békesség lesz sátradbán, otthonodat vizsgálva, nem lesz benne vétek.

Megéred, hogy sok utódod lesz, és sarjadékok annyi, mint földön a fű.

Érett korban térsz a sírba, ahogyan a kévét idejében takarítják be.

Ezt kutattuk ki, így van ez! Hallgass rá, és jól jegyezd meg!

Igy vannak a dolgok, Jób, és halgass rám a saját érdekedben, békülj ki Istennel!

Jób pedig így válaszol neki:

Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

Bárcsak igazán mérnék meg elkeseredésemet, szenvedésemmel együtt tennék mérlegre!

Abban az időben a mérleg két serpenyőjét hozták egyensúlyba a kis súlyokkal. Az egyik felére az árut tették, a másikra a súlyokat, és amikor kiegyenlítették, akkor tudták, hogy mennyi a súlyuk.

Bizony, súlyosabb a tenger homokjánál, ezért voltak balgák szavaim.

Elképzeltük, hogy a tenger homokja van a mérleg egyik felén, és ennél is súlyosabb Jób elkeseredése a másik oldalon. Talán egy kis túlzás van a dologban.

Mert a Mindenható nyilai vannak bennem, mérgüket issza lelkem, és Isten rettentései sorban elérnek engem.

Ordít-e a vadszamar a fűben, bögg-e az ökör a takarmány mellett?

Megeszik-e az ízetlen ételt sótlanul, vagy van-e íze a nyers tojásnak?

Érintésétől is iszonyodom: olyan az, mint a romlott étel.

Bárcsak teljesülne kívánságom, és beteljesítené Isten reménységemet!

Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonalát!

Biztos vagyok benne, hogy mindnyájan voltunk már hasonló helyzetben, amikor annyira megkeseredtünk, hogy ilyen gondolatok jártak a fejünkben. De nem hiszem, hogy ezek a gondolatok mindig őszinték, hanem csak mondjuk őket, de nem igazán gondolunk bele.

Úgy vagyunk ezzel, mint a fickó, aki egy forró napon egy súlyos terhet cipelt a vállán, és végre elért egy folyóhoz. A parton összeroskadt, leejtette a terhét és ott ült, és könyörgött, hogy bárcsak eljönne már a halál, és elvinné őt. Egyszer csak megveregetei valaki a vállát. Felnézett, és ott állt a halál, és azt kérdezte, hogy „Engem hívtál?” Mire az ember így válaszolt: „Igen. Megtennéd, hogy ismét felsegítenéd a válamra ezt a csomagot, hogy tovább mehessek?”

Nem mindig gondoljuk azt, amit mondunk, amikor azt szeretnénk, hogy mindennek vége legyen, de sokszor a pillanat nehézsége miatt lehet, hogy így érzünk. Jób is ezt fejezi ki, de ezek után ismét elárulja, hogy fogalma sincs arról, hogy mit jelent a halál:

Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét.

Honnan vegyek erőt a várakozásra? Mi lesz a végem, ha meghosszabbodik is életem?

Nem vagyok olyan erős, mint a kő, nem ércből van a testem.

Hát nem kapok segítséget? El van zárva tőlem a szabadulás?

Most pedig Elifázhoz és barátaihoz intézi szavait:

Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét.

Atyámfiai hűtlenek, mint a patak, ahogyan a patakok vize eltűnik, amikor zavarosak a jégtől, ha olvadó hó rejtőzik bennük.

De idővel visszahúzódnak, elapadnak, a hőségben fenéig kiszikkadnak.

Azt mondja, hogy a barátaim olyanok, mint a hó, mert amikor a dolgok felforrósodnak, akkor elolvadnak, eltűnnek. Nekem is voltak ilyen barátaim, olyanok voltak, mint a jó idő: amikor a dolgok kezdenek komolyra fordulni, nem találtam sehol őket.

Letérnek útkről a karavánok, de kietlen helyre jutnak, és elpusztulnak.

Nézelődnek Téma karavánjai, a sébai vándorok bennük reménykednek.

De megszegyenülnek, amiért bennük bizakodtak, csalódnak, amikor odaérnek.

Így lettetek nekem semmit érővé: látjátok a borzalmat, és féltek.

Mondtam-e, hogy adjatok valamit, vagy javaitokból vesztegessetek meg valakit érdekemben,

hogy mentsetek meg az ellenség kezéből, váltsatok ki a zsarnokok kezéből?

Nem kértem tőletek semmit, mondja Jób, és nem is hívtalak titeket.

Tanátsatok, és elhallgatok, értessétek meg velem, miben tévedtem!

Milyen fájdalmas az őszinte beszéd! De mire való örökös feddésetek?

Szavakért akartok megfeddeni? Hiszen a szélnek szól a kétségbeesett ember!

Ti még az árvára is sorsot vettek, barátaitokra is alkudoztok!

Tekintsetek rám végre, szemetekbe csak nem hazudok!

Hagyjátok abba, ne legyen álnokság! Hagyjátok abba, még mindig igazam van!

Szól-e nyelvem álnokságot? Nem érezné-e ínyem a romlást?

Csak küzdelem a halandó sorsa a földön, napjai úgy telnek, mint a napszámosnak!

Ahogyan a rabszolga eped az árnyék után, és a napszámos várja a munkabért, úgy jutottak nekem hiábavaló hónapok, nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki engem.

Ha lefekszem, azt kérdelem: Mikor kelhetek fel? Hosszú az este, és tele vagyok nyugtalansággal hajnalig.

Testemet férges és porkéreg borítja, bőröm beforrad, és újra kifakad.

Jób a betegségét írja le nekünk, ami nagyon visszataszító lehetett.

Napjaim gyorsabbak a takács vetélőjénél, és reménytelenül múlnak el.

Gondold meg, hogy csak szellő az életem, szemem nem lát többé jót.

A rám néző szem nem pillant meg. Szemed felém fordítod, de már nem vagyok.

Eltűnt a felhő, elszállt. Éppígy nem jön vissza, aki leszáll a holtak hazájába.

Még mindig nem tudja, hogy miről beszél.

Nem tér vissza házába többé, lakóhelyén sem tudnak róla többé.

Nem is tartóztatom meg a számat, beszélni fogok szorongó lélekkel, panaszkodni fogok keserű szívvel.

Tenger vagyok-e vagy tengeri szörny, hogy őrséget állítasz ellenem?

Mikor azt gondolom, hogy megvigasztal nyoszolyám, hordozza panaszomat fekhelyem,

akkor álmokkal rémítesz, látomásokkal rettentesz engem.

Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat.

Megvetem az életemet, nem kell tovább! Hagyj békén, mert időm csak egy lehelet!

Micsoda az ember, hogy ily nagyra tartod, és hogy így törödsz vele?

Jób elfordul Elifáztól, és ettől a verstől kezdve Istenhez intézi szavait.

Nagyon érdekes ez a kérdés: vajon miért törődik ennyire Isten az emberrel, miért tartja annyira nagyra őt? Ki vagyok én, hogy Isten az én szeretetemet, közösségemet, az én válaszaimat akarja? Isten elbűvölő titkait nem érthetem meg.

Minden reggel megvizsgálod, minden pillanatban próbára teszed.

Miért nem veszed le rólam a szemed? Nyálamat sem engeded lenyelni?

Ha vétkeztem, mit követtem el ellened, emberek őrzője? Miért tettél a céltábláddá? Talán terhedre vagyok?

Miért nem bocsátod meg vétkeimet, miért nem nézed el bűnömet? Hiszen már a porban fekszem, mire keresel, már nem leszek.

Panaszkodik Istennek és kiált hozzá nyomorúságában.

Akkor megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta:

Meddig beszélsz ilyeneket, meddig lesz heves szél szádnak beszéde?

Meghamisítja-e Isten a jogot, elferdíti-e a Mindenható az igazságot?

Ha fiaid vétkeztek ellene, hibájukért fizetett meg nekik.

Ha te az Istent keresed, és a Mindenhatóhoz könyörögsz,

ha tiszta és becsületes vagy, bizonyosan örködik fölötted, és békés otthont ad igazságodért.

Bár először kicsiny voltál, végül igen nagyá leszel.

Kérdezd csak meg az előző nemzedéket, jegyezd meg, amit kikutattak az atyák!

Mi csak tegnapiak vagyunk, és semmit sem tudunk, életünk csak árnyék a földön.

Majd ők megtanítanak, és megmondják neked, tőlük származnak az értelmes szavak!

Felnő-e a nád mocsár nélkül? Megnő-e a sás víz nélkül?

Alig hajt ki, és ha le sem tépik, akkor is elszárad, minden fűnél előbb.

Jób, te olyan vagy, mint a sás, amelynek mocsara kiszáradt, és hiába zöld, mégis elszáradásra van ítélve. A képmutatók sorsa ez, Jób.

Így járnak, akik elfeledkeznek Istenről, az elvetemültek reménysége elvész.

Szétfoszlik bizakodásuk, bizodalmauk olyan, mint a pókháló.

Ha házára támaszkodik, nem marad meg, belekapaszkodik, de nem tud megállni.

Virul ugyan a napfényben, indája túlnő a kerítésen,

gyökerei átbújnak a kőrakáson, megkapaszkodnak a kőhalomban is,

de ha kiirtják helyéről, még az is megtagadja őt: Nem is láttalak!

Csak ennyi öröm van az útján. Azután más nő a földből.

Nem veti meg Isten a feddhetetlent, és nem fogja kézen a gonosztevőket.

Megtölti még szádat nevetéssel, és ajkaidat ujjongással.

Gyűlölködőidet szégyen borítja, és nem lesz sátra a bűnösöknek.

Bildád mondanivalója az, hogy Isten igaz és igazságos, és ha Jób kibékül Istennel, akkor minden megoldódik.

Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

Igaz, tudom, hogy így van: Isten igaz és igazságos.

Ez egy örökérvényű igazság, annak ellenére, hogy gyakran megkérdőjelezzük az emberek Isten igazságosságát.

A Sátán is azzal kezdte Éva megkísértését, hogy kijelentette, hogy Isten nem igazságos, mert „azért nem akarja, hogy egyél a fa gyümölcséből, mert tudja, hogy ha eszel, akkor te is olyan okos leszel, mint Ő”.

A Sátán ezt azóta is folyamatosan gyakorolja. Az emberek szájából gyakran elhangzik ez a kérdés: „Hogy lehet, hogy egy szerető Isten ilyen dolgot megengedjen? Ez nem igazságos!” „Hogyan engedheti meg a szerető Isten, hogy gyerekek halljanak éhen?” „Hogy engedheti meg a szerető Isten, hogy a háború olyan sok embert megcsonkítson?”

Minden kérdés azt sejteti, hogy Isten nem igazságos.

Jób megerősíti Bildád szavait: „tudom, hogy Isten igazságos.” Ezt mi is be kell véssük az agyunkba, mert lesznek olyan helyzetek az életünkben, amelyek okát nem fogjuk megérteni. „Hogyan ítélné Isten pokolra azt, akinek sosem volt alkalma Jézusról hallani?” Először is azt modanám, hogy nem látom sehol a Bibliában, hogy ezt az embert Isten pokolra küldené, hanem azt látom az Írásokból, hogy Isten igazságosan fogja megítélni ezt az embert is. Nem tudom, hogy mit fog tenni, de amikor megteszi, és én meglátom, akkor megértem, hogy ez igazságos, mert Ő igazságos.

Jób azt mondja, hogy „tudom, hogy Isten igazságos, de nem ez a problémám, hanem az, hogy hogyan állhatok meg Isten előtt, hogy megvédjem magam?” Hogyan igazíthat meg Ő engem, hisz Ő olyan hatalmas, a bölcsessége annyira meghaladja az enyémet, hogy 1000 kérdéséből egyre sem tudnék felelni? Olyan pici vagyok Istenhez képest, Ő pedig végtelen. Hogyan tudja ez a porszem, én, bármikor elérni Istent, vagy megvédeni magát előtte, vagy egyáltalán szólni hozzá, megkérdetni Tőle, hogy miért tette ezt?

Ha kedve támadna vele perbe szállni, ezer kérdés közül egyre sem tudna válaszolni.

Ki olyan bölcs szívű és hatalmas erejű, hogy ellene szegülve épségben tudna maradni?

Hegyeket mozdít el, és nem tudják, hogy ő forgatta föl haragjában.

Washington államban egy új autópályát építettek, és öt hónap alatt, napi 24 órában a legmodernebb földmunkagépekkel sikerült annyi földet elmozdítani, amely 5300-szor kevesebb volt annál, amelyet a Szent Heléna vulkán 27 perc alatt por formájában szétszórt az Egyesült Államok északi-nyugati részén. Ebből is láthatjuk, hogy mekkora az ember az Istenhez képest.

Megrendíti helyén a földet, oszlopai megrendülnek.

Ha parancsol a napnak, nem ragyog fel, és pecséttel zárja le a csillagokat.

Egymaga feszítette ki az eget, lépdel a tenger hullámhegyein.

Ő alkotta a Nagymedvét és a Kaszás-csillagot, a Fiastyúkot és Dél csillagait.

Hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.

Elvonul fölöttem, de nem látom, elsuhan, de nem veszem észre.

Ha elragad valamit, ki akadályozhatja meg? Ki mondhatja neki: Mit teszel?

Isten nem vonja vissza haragját, meghunyászkodnak előtte a szörnyeteg segítői is.

Hát én hogy válaszolhatnék neki, hogy válogathatnám meg szavaimat vele szemben?

Ha igazam volna, sem válaszolhatnék neki; mint bírámhoz, könyörögnöm kellene.

Ha kiáltanék és válaszolna, akkor sem hinném, hogy figyel hangozomra.

Igaz, hogy Isten igazságos, de fogalmam sincs, hogyan közelítsek Hozzá, hogyan tudjam feltárni előtte az én esetemet, mondja Jób, mert Ő hatalmas és végtelen, és egy nagy szakadék van köztünk.

A 8.-ik zsoltárban hasonló problémát tár elénk Dávid, egy kicsit más szemszögből nézve:

Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél,

micsoda a halandó - mondom -, hogy törödsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?

Dávid a mennyből kiindulva látja a nagy szakadékot, míg Jób itt a földön állva néz felfelé, és ugyanazt látja: a szakadékot.

Hiszen viharral kerget engem, ok nélkül szaporítja sebeimet.

Lélegzetet sem hagy vennem, hanem keserűséggel lakat jól.

A hatalmaskodó erőszakra azt mondja: Itt vagyok! A törvénykezésre pedig: Ki idézhet meg engem?

Ha igazam lenne is, bűnösnek mondana szája, ha feddhetetlen lennék is, hamisnak tartana.

Feddhetetlen vagyok! Nem törődöm magammal, megvetem az életemet.

Mindegy! - azt mondom tehát: Véget vet feddhetetlennek és bűnösnek.

Másszóval a jóságom nem mentesít a problémáktól, mert Isten mind a jót, mind a rosszat elpusztíthatja.

Ha hóban mosakodnám is, ha lúggal tisztítanám is kezemet,

akkor is sárba taszíthat, még ruháim is utálnának engem.

Mert ő nem ember, mint én, akinek azt felelhetném: Menjünk törvénybe egymással!

Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.

Mit mondhatnék neki? Nem kérkedhetek az én igaz voltommal előtte, hisz még ha tiszta volnék, akkor is sárba taszíthat.

Nem ember ő, mondja Jób, pedig milyen gyakran akarjuk Őt a mi szintünkre alacsonyítani. Milyen gyakran esünk a Róma 1-ben megírt kategóriák egyikébe, ahol Pál azt írja, hogy

Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot.

Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra.

Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.

Ennél fogva nincs mentségük,

hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett....

Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen.

Az emberek a saját szintjükre akarták lehozni Istent, ahelyett, hogy Istenként dicsőítették volna Őt. Ha én utasításokat adok neki, akkor nem dicsőítem Őt istenként. Nem parancsolhatom meg neki, Jézus nevében, hogy ezt és ezt tegye – ez nem Istenként való dicsőítése, hanem önmagunk alá gyűrésének kísérlete, a palackba zárt szellemhez hasonló kezelése. Isten nem egy szellem, nem egy mágikus amulett, és nem is lehet imáink célja az, hogy a mi akaratunk teljesedjen, hanem az, hogy Isten akarata legyen meg.

Ő sokkal jobban tud mindent annál, mint amire én bármikor is képes lehetek. A legbölcsebb imádságom az lehet, hogy „Atyám, legyen meg a Te akaratod az én életemben.” Sosem aggódom amikor nem tudom, hogy mit imádkozzak, és ez sokszor megtörténik, de bizalmam van abban, hogy az Ő akarata legyen meg, és tudom, hogy ez a legjobb. Ő annyival hatalmasabb és bölcsebb nálam, hogy nincs is összehasonlítási alapom, nem lehet a behatároltat a végtelennel összehasonlítani.

Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.

A helyzetem reménytelen, mondja Jób, mert nem láthatom Istent, nem érinthetem meg, pedig tudom, hogy ott van, és tudom, hogy igazságos, de én csak egy ember vagyok, Ő pedig a végtelen Isten. Az egyetlen mód erre az lehet, ha valaki közénk állna, aki mindkettőnkre rátenné a kezét, de ilyen nincs.

Mennyire hálás vagyok Istennek az Új Testamentum kinyilatkoztatása miatt, ahol Pál apostol azt írja:

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus,

aki válságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.

Ő az, Aki megérinti Istent, és ugyanakkor lejött, és engem is megérintett. Emberként Ő is megkísértetett ugyanúgy, mint én, azért hogy segíthessen nekem, amikor a kísértésem óráiban vagyok.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága....

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről.

Jób azt mondta, hogy körülöttem van, de nem látom Őt, János azt mondta, hogy láttam Őt. Jób azt mondta, hogy nem érinthetem meg, János azt mondja, hogy megérintettem.

Az ember sohasem tudott volna hídat építeni Istenhez, de Isten az Ő kegyelméből megépítette ezt a hídat az emberhez. Ebben található az a ahatalmas különbség, amely minden más vallás és a kereszténység között van. Minden vallás arról szól, hogy miként kíséri meg az ember az Istenhez vezető híd felépítését, és megpróbál felmászni a létrán, hogy elérje Istent, megtalálja Istent.

A kereszténységben Isten lenyúl az emberért, és ezért a kereszténység értelmes és logikus, míg az összes többi vallási rendszer értelmetlen és logikátlan, mert lehetetlen a végesnek elérni a végtelent. Ennek ellenkezője pedig valóságos: a

végtelen Isten kinyújtja kezét, és eléri a véges embert – ez a kereszténység. „Úgy szerette Isten e világot, hogy megépítette a hídat azáltal, hogy elküldte egyszülött Fiát, hogy aki hisz Őbenne, az el ne vesszen, hanem megismerje és megtapasztalja Isten végtelen szeretetét.

Jób mindenét elveszti, és azzal a vágyakozással kiált Isten felé, amely ott található minden ember szíve legmélyén. Sir Henry Drumon a „Természet és a természetfeletti” című könyvében azt írja: „Az ember minden sejtjének belsejében ott találhatóak azok a kis csápok, amelyek Isten felé nyújtózkodnak.”

Amikor komolyabb dolgokról kezdünk beszélni, mint a spagetti, vagy a ma esti vacsora, és elérkezünk az élet legkomolyabb dolgaihoz, akkor rájövünk, hogy Istent kell elérjünk, de hogyan? Szegény Jóbnak is az volt a gondja, hogy ki járhat közben érte Istennél?

Kedves Jób, van egy közbenjáró, Aki Isten és ember között áll, és egy az Atyával. Ő az, Aki egyik kezét ráhelyezi az Atyára, a másik kezét rám helyezi, és eggyé válik velem. Jézus Krisztus érintésével kerülök kapcsolatba Istennel, és az életem legalapvetőbb szükséglete be van töltve, megérinthezem Istent.

Lehet, hogy most az gondold magadban, hogy „oh, te szegény lélek, azt hiszed, hogy megérintetted Istent?” Hát csak gondold ezt nyugodtan. Lehet, hogy sajnálsz most engem, kicsit szomorúan nézel rám, de hadd mondjak el valamit: A most érzett szomorúságod semmi ahhoz képest, amit én fogok érezni azért az emberért, aki nem mondhatja majd el, hogy megérintettem Őt. Aki nem tudja, hogy milyen az, amikor Isten megérinti az életét, ez az, akiért nagy sajnálatot kellene érezni. Aki sosem hallotta Isten hangját, aki sosem érezte Isten jelenlétének boldogságát és örömét, azért kell szomorkodni, nem értem. Én jó helyen vagyok.

A 10.-ik fejezetben Jób így folytatja:

Lelkemből megutáltam életemet. Szabadjára engedem panaszaomat. Hadd beszéljek keserű lélekkel!

Azt mondom Istennek: Ne tarts bűnösnek! Add tudtomra, miért perelsz velem?

Jó neked az, hogy nyomorgatsz, hogy megveted kezed munkáját, a bűnösök tanácsának pedig kedvezel?

Vajon testi szemeid vannak neked, és úgy látsz, ahogyan az ember lát?

Olyanok napjaid, mint a halandóé? Olyanok éveid, mint az emberé?

Hiszen kutatod bűnömet, és keresed vétkeimet,

pedig tudod, hogy nem vagyok bűnös, de senki sem ment meg kezedből!

Kezed formált és alkotott engem, azután elfordulsz, és el akarsz pusztítani?

Emlékezz csak: úgy formáltál, mint egy agyagedényt, mégis újra porrá tennél?

Jób esedezik Istenhez, emlékezteti Őt, hogy Ő alkotta a porból. Ez a tudat engem is megnyugtat. A Zsoltárokból azt olvassuk, hogy tudja, hogy porból lettünk. Nem vagyunk csodaemberek és csodaasszonyok – por és hamu vagyunk. Nem vagyunk szuperszentek, akik lenni szeretnének, pedig gyakran gondoljuk ezt magunkról. Por és hamu vagyunk, és Isten nem felejt el.

Köszönöm Atyám, hogy erre emlékezel, mert én gyakran elfelejtem ezt. Azt gondolom, hogy több vagyok annál, ami vagyok valójában, és azt hiszem, hogy többet tudok elvégezni annál, mint amire képes vagyok. Sokszor azt hiszem, hogy többet értem el, mint amit valójában elértem, és elkezdek bízni

önmagamban, és büszkén tekintek a tükörbe. De Isten az Ő szeretetében kipukkasztja az önbizalmamat, és csak ülök ott letaglózva, mindent összekuszálva, és kiáltok hozzá: „Oh, Istenem, miért engedted meg, hogy ez velem megtörténjen. Kiábrándultam önmagamból, megint elbuktam.” Isten meg emlékeztet arra, hogy csak por vagyok, amiből vétettem. Elfelejtetted? – kérdezi Isten. Igen. De Ő ezt nem felejtí.

Emlékezz csak: úgy formáltál, mint egy agyagedényt, mégis újra porrá tennél?

Nem úgy öntöttél-e, mint a tejet, és nem úgy oltottál-e, mint a sajtot?

Bőrbe és húsba öltöztetted, csontokkal és inakkal szőttél át.

Élettel és szeretettel ajándékoztál meg, és gondviselésed őrizte lelkemet.

Mégis ezeket rejtegetted szívedben, tudom, ez volt a szándékom:

Ha vétkezem, te számon tartod, bűnöm alól nem mentesz föl engem.

Ha bűnös vagyok, jaj nekem! Ha igaz vagyok, akkor sem emelhetem föl fejem.

Elégeld meg gyalázatomat, lásd meg nyomorúságomat!

Istenem, semmit nem értek már, mondja Jób, nem értem, hogy mi történik velem, teljesen össze vagyok zavarodva. Én magam is ültem azon a helyen, ahol Jób van most, mert teljesen össze voltam zavarodva az élet kis intrikái miatt.

Hiszen ha gögös lennék, oroszláknént rontanál rám, és ellenem fordítanád csodálatos hatalmadat.

Új tanúkat állítanál ellenem, szaporítanád az engem érő bosszúságot, sorozatosan támadnának ellenem.

Miért is hoztál ki anyám méhéből? Bár kimúltam volna, és szem ne látott volna!

Olyan lennék, mint aki nem is volt, akít az anyaméhéből vittek a sírba!

Úgyis rövid az időm! Ha megszűnnék a baj, és elmaradna tőlem, egy kisé felvidulnék,

mielőtt odamegyek, ahonnan nem térhetek vissza: a sötétség és a halál árnyékának országába,

a vaksötét országba, a halál árnyékának sötétségébe, ahol nincs rend, és a fény is olyan, mint a sötétség.

A 38.-ik fejezetig kell várjunk a világosságig, tartsatok hát ki.

Ez a puszta élet. Az élet legfontosabb kérdései jelentkeznek, amikor mindent elvesznek, amikre mi is támaszkodunk. Ekkor derül ki, hogy mi az élet legfontosabb kérdése. Erről szól Jób könyve. Nem mindig kellemes és kényelmes. Vannak alapvető szükségleteink, de Isten betöltötte azokat Jézus Krisztuson keresztül.

A Jób szívéből előtörő minden egyes kiáltásra választ találunk az Új Testamentumban.

Jób könyve

11-20. Fejezet

A 11.-ik fejezetben megszólal Cófár, Jób harmadik barátja:

Nem kell-e felelnünk e sok beszédre? A bőbeszédűnek legyen igaza?

Azt hiszed Jób, hogy ha sokat beszélsz, akkor még igazad lesz?

Elnémíthatja-e fecsegésed az embereket? Gúnyolódsz, és nincs, aki megszégyenítsen?

Ezt mondtad: Tanításom helyes, tiszta voltam a szemedben.

Bárcsak maga Isten szólalna meg, és nyitná meg ajkait veled szemben!

Isten beszélt az első fejezetben és azt mondta Jóbról, hogy *feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat*. Cófár így folytatja:

Kijelentené neked a bölcsesség titkait, amely kétszeresen is elég. Megtudnád, hogy Isten elnézi bűneid egy részét.

Ha Isten valóban minden bűnödért megbüntetne, akkor még sokkal rosszabb lenne neked, mint így. Ugye, milyen nagyszerűen vigasztalja ez az ember a fájdalmakkal küszködő barátját? Nem csoda, hogy Jób így kiáltott: szörnyű vigasztalók vagytok ti, mindannyian!

Érdekes kérdés következik:

Ki tudod-e találni, mi az Isten titka? A Mindenható tökéletességéig eljuthatsz-e?

Erre a válasz az, hogy nem. Az ember értelme nem tudja felfogni Istent, sohasem fogjuk teljesen megérteni Őt. Az egyik problémánk az, hogy mindig meg akarjuk érteni Őt. Folyamatosan ilyeneket kérdezzük: Miért engedted meg, hogy ez történjen velem, miért vagyok ebben a helyzetben? Rájöttem, hogy a miért kérdésekbe bele lehet fulladni. Nem tudhatjuk meg a választ Isten miértjeire.

Isten sok olyan dolgot tesz, amit én nem értek. Nem értem, hogy egy kisgyerek hogyan születhet vakon, vagy, hogyan lehet egy ember egy életre nyomorék, hogy miért halnak éhen a gyerekek. Sok olyan dolog van, amit én nem értek, hogy miért kell szenvedjünk, hogy miért kell megtapasztaljuk a szomorúságot, hogy miért halt meg édesapám és az öcsém egy repülőszerencsétlenségben.

Sok mindent nem értek, és ezért nagyon fontos, hogy alapvető igazságokon álljunk. Mert vannak olyan alapvető dolgok, amelyek megértek, és ezekre támaszkodok ilyenkor: Tudom, hogy Isten szeret engem mindannak ellenére, ami történik, és ez nagyon fontos igazság, amelyre mindenkinek szüksége van! Azt is elfogadom, hogy Isten sokkal bölcsőbb, mint én, és Ő sokkal távolabbra lát nálamnál. Az én látásom korlátozott, rövidlátó vagyok Hozzá képest, Aki az elejétől a végéig mindent lát.

Nemcsak a látómezeje, hanem a bölcsessége sokkal nagyobb, mint az enyém. Nem értem, de Istennek hála már nem is kell megértsem mindazokat a dolgokat, amelyek velem történnek. Ha értem, hogy Ő szeret engem, az életem az Ő kezében van, és Ő munkálkodik bennem az Ő szeretetének és bölcsességének megfelelően, azt teszi, ami nekem a legjobb, ezért ebben hit által megnyugodhatok. Jöhet bármi!

Azt sem értem, hogy Isten miért engedte meg, hogy a saját Fia szenvedjen a kereszten azért, hogy egy olyant megváltson, mint én. Sok mindent nem értek

Istennel kapcsolatban, de nem is kell megértsem, csak az a fontos, hogy teljes mértékben alárendeljem neki az életemet. Akkor pedig jöhet, aminek jönni kell. Ha csak megértésed mértékéig rendeled alá neki az életedet, ha csak azért szereted Őt, mert gazdagon megáldott, és ezért akarod szolgálni Őt, akkor mit fogsz tenni a nehézség napjaiban, amikor elveszted azt, amid most van? Ha megtanulsz teljes mértékben bízni Istenben, és teljes mértékben alárendeled magad Neki, akkor el tudod fogadni a nehézségeket is.

Ki tudod-e találni, mi az Isten titka? A Mindenható tökéletességéig eljuthatsz-e?

Ez az ember egyik legnagyobb problémája: intellektusán keresztül akarta megérteni Istent. De Isten Lélek, és akik dicsőítik Őt, azok lélekben és igazságban kell Őt imádják. Nem számít, hogy milyen nagyon szeretnéd felfogni Istent az értelemmel, mindig lesz egy olyan pont, ahol el kell hagyd az értelem szféráját és hitben kell tovább lépjél, hogy megérinthesd Őt.

Sok mindent mondhat Istenről az intellektusom, azon keresztül jutok el Isten létezésének felismeréséig. Nem vagyok olyan ostoba, hogy elhiggyem, hogy ez az egész világ spontán módon jött létre, sem pedig szerencsés kimenetelű véletlen miatt. Minden életfajta és azok minden változata azt bizonyítja számomra, hogy egy Isteni Teremtő kell létezzen mindezek mögött.

Nagyon szeretem tanulmányozni a természetet. Például szeretem megfigyelni azt a panamai halat, amely hajszálpontosan löveli ki a vizet a fűszálakon levő bogarakra, hogy azok beleessenek a vízbe, és után odaúszik, és bekapja őket. Mennyi ideig tarthatott ennek a kis halnak, hogy kialakítsa ezt a tökéletes vízköpő technikáját? Vajon hogyan volt képes mindaddig életben maradni, amíg ez sikerül?

Az ilyen dolgok lenyűgöznek engem, mert tudom, hogy minden mögött ott áll a Teremtő, és az Ő eredeti gondolata. Az értelmem tehát elég sok mindenben segít, de aztán lesz egy pont, ahol el kell hagynom az értelem szféráját annak érdekében, hogy elérhessem Istent, és hitben kell tovább lépjek, úgy, hogy megbízom Benne.

Sosem fogom teljesen megismerni Istent, és ezt Ő meg is mondta: „Az Én útjaim nem a te útjaid, az Én útjaim kifürkészhetetlenek számodra.” Senki sem tudja megérteni Istent teljesen.

Magasabb az az égnél. Mit tehetsz? Mélyebb a holtak hazájánál. Mit tudhatsz róla?

Terjedelme hosszabb a földnél és szélesebb a tengernél.

Ha valakit nyomon követ, elfog, és gyűlés elé állít, ki akadályozhatja meg?

Hiszen ismeri a hitvány embereket, látja az álnokságot, pedig nem is figyel oda.

Az üresfejű ember is válhat értelmessé, a vadszamar csikaja is születhet emberré.

Ha hozzá fordítod szívedet, és felé terjeszted kezedet,

ha álnokság tapad kezedhez, távolítsd el, ne engedd, hogy sátradbán csalárdság lakozzék!

Akkor szégyen nélkül emelheted föl arcodat, erős leszel, és nem kell félned.

Elfelejtjed a nyomorúságot, úgy gondolsz rá, mint elmúlt árvízre.

Fényesebbé lesz élted a déli verőfénynél, a homály is olyan lesz, mintha reggel volna.

*Akkor majd bízol, mert lesz reménységed, körülnézel és nyugodtan lefekszel.
Ha heversz, senki sem riaszt föl, sőt sokan hízelegnek neked.
De a bűnösök szemei elsorvadnak, menedékük elvész; reménységük csak az,
hogy majd kilehelik lelküket.*

Jób válasza:

Azt hiszitek, ti vagytok az egész nép, és veletek kihal a bölcsesség?

Ezek a barátok egyáltalán nem éreznek velem együtt. Nagyon idegesítő, amikor olyan emberekkel van dolgod, akik mindenre tudják a választ, de valójában egyáltalán semmit sem értenek.

Nekem is van annyi eszem, mint nektek, és nem vagyok alábbvaló, mint ti. Ki ne tudna ilyesfélétet?

*Nevetséges lettem barátaim előtt, pedig aki Istenhez kiált, azt ő meghallgatja.
Mégis nevetséges az igaz és feddhetetlen.*

A szerencsétlen ember megvetni való - gondolja, aki biztonságban él -, föl kell taszítani a tántorgókat!

Ezek a fickók azt állítják, hogy ha Jób igaz úton járna, akkor Isten megáldaná. De Jób rámutat állításuk hibájára:

*Nyugtuk van a pusztítóknak sátrukban, biztonságban élnek, akik ingerlik Istent,
és akik kezükben akarják tartani az Istent.*

Kérdezd csak meg az állatokat, azok is tanítanak, és az égi madarakat, azok is tudósítanak.

Vagy elmélkedj a földről, az is tanít, a tenger halai is beszélnek neked.

Ki ne tudná mindezekről, hogy az ÚR keze alkotta őket?

Az ő kezében van minden élőnek a léte és a minden emberi testnek adott lélek.

Felfogtatók már, hogy teljesen az Isten kezében van létünk fenntartása? Van egy olyan fajta betegség, amely a test hibás működéséből adódik: az ilyen beteg minden levegővételét előre meg kell gondolja. El tudjátok képzelni, hogy milyen szörnyű lenne ez számunkra? Nem tudnánk ösztönszerűen levegőt venni, és ha lefekszünk aludni, akkor álmunkban majdnem megfulladunk. Ezek a betegek minden egyes levegővétel előtt fel kell ébredjenek néhány másodpercre, mély levegőt vesznek, majd visszaalszanak. Milyen szörnyű lehet az ilyen élet? Milyen jó, hogy ez számunkra automatikus dolog.

A Biblia szerint a lélegzetünk is Isten kezében van. Emlékeztek, amikor Belsaccár hatalmasat lakomázott a hercegeivel, és a kézírás megjelent a falon. Elkezdett remegni, és hívatta a bölcseket, de egyik sem tudta megfejteni, hogy mit jelent a Mene, Mene, Tekel, Upharszin. Végül a királynő azt mondta, hogy a nagyapád uralkodása alatt volt egy bölcs ember, egy zsidó, és így hívták Dánielt. Dániel bejött, megpillantotta az udvart a hatalmas dorbézolást közepette, amint felszentelt templomi arany edényekből ettek és ittak és az arany meg az ezüst isteneit dicsőítették.

Dániel pedig elkezdte megfeddni a pogány királyt:

Ó király! A felséges Isten királyságot, nagyságot, méltóságot és dicsőséget adott atyádnak, Nebukadnecarnak.

Olyan nagy hatalmat adott neki, hogy remegtek és rettegetek tőle a különböző nyelvű népek és nemzetek. Megölte, akit akart, és életben hagyta, akit akart; fölemelte, akit akart, és megalázta, akit akart.

De amikor szíve fölfuvalkodott, és gögösen megkeményedett, letaszították királyi trónjáról, és méltóságát elvették tőle....

De te, Bélsaccar, aki a fia vagy, nem aláztad meg magadat, bár mindezt tudtad. A menny Ura fölé helyezted magad, mert az ő házának edényeit hozták eléd, és te bort ittál azokból főrangú embereiddel, feleségeiddel és ágyasaiddal együtt, miközben dicsőítetted az ezüstből, aranyból, rézből, vasból, fából és kőből csinált isteneket, amelyek nem látnak, nem hallanak, és semmit sem tudnak. De azt az Istent, akinek a kezében van az életed és minden utad, nem dicsőítetted.

Pál azt mondta Istenről, hogy benne élünk, mozgunk és vagyunk, Istentől függ még a lélegzetünk is, mégis a tőle kapott lélegzettel káromoljuk Istent.

A fül különbözteti meg a szavakat, és az íny ízleli az ételt.

Az öreg emberek bölcsek, a hosszú életűek megfontoltak.

De tőle van a bölcsesség és hatalom, övé a tanács és az értelem.

Ha ő ront le valamit, nem építik fel, ha bezár valakit, nem engedik ki.

Ha elzárja a vizeket, kiszárad minden, ha nekiereszti, felforgatják a földet.

Tőle van az erő és a siker, hatalmában van a tévelygő és a tévelygésbe vivő.

Tanácsadókat tesz bolonddá, és bírákból úz gúnyt.

Királyok bilincseit nyitja ki, és övet köt derekukra.

Papokat tesz bolonddá, hatalmasokat ügyefogyottá.

Megbízhatóktól vonja meg a szót, vének ítélőképességét veszi el.

Előkelőkre zúdít megvetést, hatalmasok övét lazítja meg.

Mély, sötét titkokat leplez le, napvilágra hozza a homályos dolgokat.

Népeket tesz nagygyá, majd elpusztítja őket, népek határát terjeszti ki, azután elűzi őket.

Elveszi az ország népe vezetőinek eszét, és hagyja, hogy bolyongjanak az úttalan pusztában.

Sötétben tapogatóznak világosság nélkül, hagyja, hogy bolyongjanak, mint a részegek.

Isten szuverén, minden fölött Ő uralkodik: az ember lelke, lehelete a kezében van, ki tud neki ellenállni?

Mindezt saját szememmel láttam, fülemmel hallottam, és megértettem.

Én is tudom, amit ti tudtok, nem vagyok alábbvaló, mint ti.

Ezért a Mindenhatóval akarok beszélni, Istennel szemben akarok védekezni.

Mert hazugságot kentek rám, mindnyájan mihaszna orvosok vagytok.

Bár elhallgatnátok egészen, akkor bölcsek maradnátok!

Jobb, ha befogod a szádat, és hagyod, hogy az emberek azt gondolják rólad, hogy ostoba vagy, minthogy megszólaljal, és eloszlasd minden kétségüket.

Hallgassátok meg védekezésemet, és figyeljetek ajkam ellenvetéseire.

Isten érdekében beszéltek álnokságot? Az ő érdekében beszéltek hamisságot?

Gyakran történik ez meg, hogy az emberek Isten nevében beszélnek, de teljes örültség, amit mondanak. Isten figyelmezteti azt a prófétát, aki akkor kezd beszélni, amikor Ő nem szól.

Jakab levelében olvashatjuk: ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk.

Ma este Isten képviselőjében állok előttetek. Óvatosan kell szóljak Istenről és Isten nevében, mert ellenkező esetben ferde képet kaptok Róla, és én leszek a

felelős ezért. Vannak olyanok, akik hamis módon képviselik Istent, mert ha őket hallgatod, akkor azt hiszed, hogy Isten tönkremegy, és holnaptól csődöt jelent, hacsak te nem küldesz pénzt még ma.

Jób megfeddi őket, mert hamisságot beszélnek Isten nevében.

Neki akarjátok pártját fogni, vagy Isten mellett perbe szállni?

Jó lesz-e, ha megvizsgál benneteket? Becsaphatjátok-e, ahogyan becsapjátok az embereket?

Szigorúan megbüntet titeket, ha titokban személyválogatók vagytok.

Nem ijedtek meg fenséges voltától? Nem fog el benneteket rettegés?

Kicsit később, a 38.-ik fejezetben Isten elkezd beszélni, és pontosan azt teszi, amit Jób itt mondott, megfeddi ezeket a tanácsadókat a sok üres fecsegésükért, és végül azt mondja nekik, hogy jobb, ha Jóbot megkéritek, hogy imádkozzon értetek, ellenkező esetben nagy bajba kerültök.

Jeles mondásaitok hamuba írt példázatok, sáncaitok agyagsáncok.

Hallgassatok már el, hadd beszéljek én, bármi történjék is velem!

Miért szaggatnám fogaimmal testemet, miért tenném kockára életemet?

Hiszen megölhet engem! Nem is reménykedem! Csak utaimat akarom védeni előtte.

Már az is segítség nekem, hogy elvetemültek nem kerülhetnek elé.

Ez a hitének mélységét mutatja meg számomra, hisz a lehető legszörnyűbb helyzetben azt mondja, hogy még ha megöli is őt Isten, akkor is Istent fogja szolgálni.

Vajon milyen mély a te elkötelezettséged Isten felé? Sokan, amikor jól mennek a dolgok örömmel szolgálják Istent, de amikor a dolgok kezdenek megfordulni, akkor már ez nem olyan egyértelmű.

Jób a gödör mélyén jelenti ki, hogy így is Istent akarja szolgálni, és ilyen elkötelezettségre van szükség: bármi is történik, akkor is Istent fogom szolgálni! Ilyen bizalomra van szükségünk, mert ha megvan ez a bizalom, akkor a nyugalom is megvan az életetekben. Isten kezében megnyugodhattok. Ellenkező esetben minden felidegesíthet, de ha Istenben veted a bizalmadat annyira, hogy akár meg is ölhet téged, akkor is bízni fogsz benne, akkor semmi sem tud megrendíteni.

Jób így folytatja:

Azért hallgassatok figyelmesen szavamra, fületekkel magyarázatomra.

Íme, előterjesztem ügyemet! Tudom, hogy nekem van igazam.

Van-e, aki perbe száll velem? Akkor elhallgatok és kimúlok.

Csak kettőt ne tégy velem, színed előtt akkor nem rejtőzöm el:

vedd le rólam kezed, ne rémíts és ne ijessz engem!

Szólj hozzám, és én válaszolok, vagy én beszélek, és te felelj nekem!

Mi a bűnöm, mi a vétkem? Hítségésem és vétkem ismertesd meg velem!

Hosszú ideig saját erőből szerettem volna igaz lenni Isten előtt. Azt szerettem volna, hogy megkaphassam a Szentlélek keresztségét. A sok jóakarató evangelista azt állította, hogy Isten nem fog betölteni egy tisztátalan edényt. Meg kell tisztítsad magad, ha be akarsz töltekezni Szentlélekkel, mert a Szentlélek szent, és nem fog egy tisztátalan edénybe beköltözni.

Mindent megtettem, hogy megjavuljak, és bevallottam minden bűnömet, és vártam. A többiek meg megvallották, hogy, „amikor kivettem a cigaráttáimat, és megfogadtam, hogy többé nem szívok egy szálat sem, akkor betöltött a Szentlélek”, vagy „amikor megfogadtam, hogy nem iszom többet, akkor töltött be a Szentlélek”, vagy „amikor megígértem Istennek, hogy elmegyek misszionáriusnak Kínába, akkor betöltött az Ő Szentlelkével.” Az én problémám viszont az volt, hogy nem cigiztem, nem ittam, és megmondtam Istennek, hogy elmegyek Kínába, bevallottam minden bűnömet, és kértem a megbocsátását, mindenféle ígéreteket tettem előtte, de mégsem töltött be az Ő Szentlelkével.

Ez aztán nagyon bosszantott, annál is inkább, mert volt egy haverom, akit betöltött a Szentlélek, pedig cigarettázott, és ez így nem volt igazságos, mert én sokkal igazabb voltam, mint ő. Ő még moziba is járt, én pedig még azokat is elkerültem. Ezért aztán nem értettem, hogy mi módon kaphatott áldást a Szentlélektől, én pedig nem kaptam semmit. Mindig azt imádkoztam, hogy Istenem, mutasd meg, hogy mi a hibám, mi a bűnöm.

Jób barátjai is azt állítják, hogy valami nagy bűne kell legyen, mert másképp ez nem történhetne meg velem. Jób meg azt mondja, hogy akkor segítsenek neki, és mondják meg, hogy mi a bűne.

Miért rejtet el arcodat, miért tartasz ellenségednek?

A keleti kultúrával van dolgunk. Ahhoz, hogy megértsük mindezt, látnunk kellene, hogy a keleti emberek hogyan beszélgetnek egymással. Valójában nem is beszélgetnek, hanem kiáltoznak egymásnak, és az az érzésed, hogy bármely pillanatban kirobbanhat a verekedés. Még a nyelvükben is van valami vad, és ehhez hadonásznak a kezükkel, hevesen rázzák a fejüket. Amikor Jób ezt a kérdést feltette, bizonyosan ő is hevesen hadonászott és kiabált a barátai felé.

Miért rejtet el arcodat, miért tartasz ellenségednek?

Elsodort falevelet rémítesz, és száraz szalmaszálat üldözöl,

hogy ily sok keserűséget róttál rám, s ifjúkori bűneimért fizetsz meg nekem?!

Béklyót tettél a lábamra, ellenőrzöd minden ösvényemet, még lábam nyomát is megjegyzed!

Korhadtan mállok szét, mint a molyrágta ruha.

Az asszonytól született ember rövid életű, tele nyugtalansággal.

Kihajt, mint a virág, majd elfonnyad, árnyékként tűnik el, nem marad meg.

Jób nagyon pesszimistán látja az életet.

Még az ilyen embert is rossz szemmel nézed, engem is törvénybe idézel?!

Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli? Nincs egyetlenegy sem.

Ha meg vannak határozva napjai, ha számon tartod hónapjait, ha határt szabnál neki, amit nem léphet át,

akkor légy hozzá elnéző, hogy békén lehessen, és legyen annyi öröme, mint egy napszámosnak!

Most már Istenhez beszél Jób.

Még a fának is van reménysége: ha kivágják, újból kihajt, és nem fogynak el hajtásai.

Még ha elvénül is a földben gyökere, ha elhal is a porban csonkjá, a víz illatától kihajt, ágakat hoz, mint a csemete.

Jób azt mondja, hogy az embernek nincs reménye, mert meghal, és vége. Ugyanakkor, ha egy fát levágnak, annak legalább van reménye, hisz a levágott fatörök kifarjadhat, de az embernek vége.

De ha a férfi meghal, lehanyatlik, ha az ember kimúlik, hova lesz?

Elfogyhat a víz a tengerből, a folyó kiszikkadhat, kiszáradhat, de az ember nem kel föl, ha egyszer lefeküdt: az egek elmúltáig sem ébrednek föl, nem serkennek föl alvásukból.

Bárcsak elrejténél a holtak hazájában, ott rejtegetnél haragod elmúltáig! Kiszabnád időmet, azután újra gondolnál rám.

Ismét csak emlékeznünk kell, hogy Jób itt nem Istentől ihletett igazságokat mond. Amit Jób a halálról mond, azt nem lehet tanításként felfogni, mert itt ő maga szól a saját korlátozott értelme és tudása alapján, ezek az ő saját elképzelései a halálról. A 38.-ik fejezetben Isten megkérdőjelezte e beszéd értelmességét, és megfedte Jóbot ezekért a kijelentésekért.

A 14.-ik vers:

Ha meghal a férfiú, életre tud-e kelni?

Ez az a kérdés, amely mindannyiunk legbelső énjének kérdése. Amikor az alapokhoz ásunk le, a legfontosabb kérdések egyike ez, nem pedig az, hogy mit eszel holnap ebédre, vagy, hogy milyen cipőt vegyél fel, milyen ruhába öltözzél. Amikor egy közeli hozzátartozód meghal, akkor ez nagyon fontos lesz számodra: Vajon ez a vég, vajon minden befejeződött? Vagy valahol van folytatása az életnek a halál után?

Jézus ideéig erre a kérdésre nem volt válasz, de Jézus megválaszolta ezt: „Én vagyok a feltámadás és az élet, és aki hisz énbenem, élni fog. Aki hisz énbenem, az bennem él, és sohasem fog meghalni.”

Ha meghal a férfiú, életre tud-e kelni? Jézus válasza: Igen, ha hisz Őbenne.

Ez ugyan egy másik dimenzióban lehetséges, de az élet tovább folytatódik. Egy átalakulás után kiköltözünk a földi sátrainkból, a testünkből, és az Isten által készített testbe fogunk költözni, amely örökkévaló a mennyekben.

Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat,

ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltöni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet. Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket. Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól;

mert hitben járunk, nem látásban.

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Tudjuk tehát, hogy ha az ember meghal a földi életnek, attól még tovább él egy új formában, egy új testben Isten jelentlétében.

Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak be nem következik a fordulat.

Szólnál hozzám, és én válaszolnék, kíváncznál kezed alkotása után.
Akkor még lépteimet is megszámlálnád, de nem tartanád számon vétkeimet.
Zacskóban volna lepecsételve minden vétkem, és eltörölnéd bűneimet.
Még a hegy is szétomlik, ha ledől, és a kőszikla is elmozdul helyéről.
A köveket is lekoptatja a víz, a föld porát is elsodorja az ár. Így pusztítod el a halandó reménységét.
Hatalmaskodol rajta szüntelen, s el kell mennie. Eltorzírod arcát, és úgy bocsátod el.
Ha tisztességre jutnak fiai, ő nem tudja. Ha semmibe veszik őket, nem veszi észre.
Teste csak saját fájdalmát érzi, lelke csak magát gyászolja.
Jób első barátja Elifáz, most ismét megszólal.
Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta:
Szólhat-e a bölcs, ha tudása légből kapott, és csak keleti széllel fújta fel magát?
Vitatkozhat-e haszontalan beszéddel és semmit érő szavakkal?
Te már az istenfélelmet is semmibe veszed, megcsonkítod az áhítatot is Isten színe előtt.
A bűn tanítja erre a szádat, és a ravaszok nyelvét választottad.
Saját szád tesz bűnössé, nem én, és ajkaid vallanak ellened.
Talán te születted először az emberek között, és előbb keletkeztél a halmoknál?
Talán kihallgattad Isten titkát, és magadhoz ragadtad a bölcsességet?
Mit tudsz, amit mi nem tudunk? Mihez értesz, ami nálunk nincs meg?
Ősz is, meg öreg is akad közöttünk, jóval idősebb apádnál.
Kevésnek tartod Isten vigasztalását és a hozzád szelíden szóló beszédet?
Másszóval, mi Isten tanácsát adtuk és mindez semmit sem számít neked?
Hova ragadt el a szíved, és miért villognak szemeid,
hogy Isten ellen fordítod lelkedet, és ily szavakat ejtesz ki a szádon?
Hogyan lehetne tiszta a halandó, és igaz ember az, ki asszonytól született?
Hiszen még szentjeiben sem bízhat, a menny sem elég tiszta szemében.
Mennyivel kevésbé az utálatos és romlott ember, aki úgy issza az álnokságot,
mint a vizet!
Tanítalak téged, hallgass rám, mert amit megláttam, azt beszélem el,
amit a bölcsök hirdettek, s nem titkolták el azt, ami atyáiktól való.
Az öregek hagyományai következnek most:
Egyedül nekik adatott ez az ország, és közöttük nem járt idegen.
A bűnös minden nap gyötrődik, az erőszakos ember évei meg vannak számlálva.
Rémítő hangok vannak a fülében, béke idején tör rá a pusztító.
Ha valaki fájdalmakat kell elviseljen, az bizonyára gonosz kell legyen.
Maga sem hiszi, hogy elkerülheti a sötétséget, mert fegyver leselkedik rá.
Kenyér után bolyong, hogy hol találna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja.
Szorongató szükség ijesztgeti, erőt vesz rajta, mint rohamra kész király,
mert Isten ellen nyújtotta ki kezét, a Mindenhatóval szemben hősködött.
Nekiszegzett nyakkal rohant ellene, szegekkel sűrűn kivert pajzsával.
Mivel zsír fedi az arcát, és haj rakódott a tomporára;

pusztulásra szánt városokban lakott, házakban, ahol nem szabad lakni, mert romhalmazzá lesznek.

Nem gazdagodik meg, nem marad meg vagyona, és nem hajlik földig a kalásza.

Nem kerüli el a sötétséget, hajtásait hőség szárítja el, Isten szele sodorja el.

Ne bízzék hiábavalóságban, mert csalódik: hiábavalóságot kap helyette cserébe.

Jób, te önmagadat csapod be, mert üres dolgokban bízol, és ezért cserébe ezt is fogod kapni.

Időnap előtt vége lesz, ága nem zöldül ki,

mint ahogy a szőlő ledobja az éretlen szemeket, és az olajfa elhullatja virágát.

Mert az elvetemültek közössége terméketlen, és tűz emészti meg a vesztegetéssel szerzett sátrakat.

Nyomorúságot fogannak, bajt szülnek és méhükben csalás érlelődik.

Bizonyos értelemben ezek mind Jób ellen felhozott vádak: Jób te hamisságot cselekedtél, hazudtál, képmutató voltál, gonosz vagy, és mindez a te bűneid miatt történik veled.

Jób válaszol:

Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

Ilyesmit eleget hallottam. Nyomorúságos vigasztalók vagytok mindnyájan!

Vége lesz-e már az üres beszédnek? Vagy mi bajod van, hogy így válaszolsz?

Én is tudnék úgy beszélni, mint ti, csak volnátok ti az én helyemben! Tudnék én is szép szavakat mondani nektek, rázhatnám gúnyosan a fejemet.

Képzeljétek el, ahogy egymásnak kiabálnak és rázzák a fejüket, és Jób azt mondja, hogy fordított helyzetben ő is meg tudná ezt tenni.

Szájjal erősíthetnélek titeket, ajkaim részvétével enyhíthetnélek.

Ha beszélek, nem enyhül fájdalmam. Ha abbahagyom, akkor sem múlik el.

Kimerített már engem. Elpusztítottad egész családomat.

Megragadtál! Tanúvá lett, ellenem támadt, engem vádol elesett állapotom.

Haragja marcangolt, és üldözött engem. Fogait csikorgatja ellenem, villogó szemmel néz rám ellenségem.

Feltátották ellenem szájukat, gyalázkodva arcul vertek, együtt vonulnak ellenem.

Isten kiszolgáltat engem az álnokoknak, és a bűnösök kezébe juttat.

Nyugton voltam, de összetört. Nyakon ragadott és szétzúzott, céltáblájaként tett ki engem.

Körülvettek engem ijászai, felhasítja veséimet kíméletlenül, epémet kiontja a földre.

Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős.

Zsákruhát varrtam bőrömrre, és porba hajtottam büszkeségemet.

Arcom a sírástól kivörösödött, szempilláimon a halál árnyéka van.

Pedig nem tapad kezemhez erőszak, és imádságom tiszta.

Föld, ne takard el véretem, ne némuljon el segélykiáltásom!

Most is van tanúm a mennyben, aki mellettem bizonyít a magasságban.

Isten a tanum, mondja Jób, nem kell előttetek tisztáznom magamat. Gondoljatok, amit akartok, Isten ismeri az igazságot.

Ez igen megnyugtató, főleg akkor, amikor mások teljesen félreértik szándékainkat. Sokszor olyan dolgokkal vádolnak, amikben nem vagyunk

ludasok egyáltalán. De mivel tudjuk, hogy Isten ismeri a szívünket, ezért ez megnyugtató számunkra.

*Saját barátaim csúfolnak! Álmatlanul tekintek Istenre,
hogy igazolja a férfiút Istennél, s az embert embertársával szemben.*

Vajon miért nem imádkoznak, miért nem járnak közben Istennél a barátai?

Mert ez a néhány esztendő eltelik, és én nem térek vissza az ösvényről, amelyen elmegyek.

Lelkem összetört, napjaim kialvóban vannak: a temető vár énrám!

Bizony, gúnyolódásban van részem! Gáncsoskodásaik miatt virraszt szemem.

Tedd meg, vállalj értem kezességet! Ki más kezességet értem?

Mert szívükből eltávolítottad az értelmet, azért nem engeded fölülkerekedni őket.

Aki haszonért jelenti föl embertársait, annak a fiai hiába fognak sóvárogni.

Szóbeszéd tárgyává tett a népek előtt, olyan vagyok, mint akit arcul köptek.

Tekintetem elhomályosodott a bosszúság miatt, minden tagom olyan, mint az árnyék.

Elszörnyednek ezen a becsületes emberek, és az ártatlan felindul az elvetemült miatt.

De az igaz ragaszkodik a maga útjához, és a tiszta kezű ereje megnő.

De jöjjetek csak mindnyájan újra, úgysem találok bölcsét köztetek!

Napjaim elmúltak, szétfoslottak terveim, szívemnek vágyai.

Ők az éjszakát nappallá akarják változtatni, mintha a világosság közelebb lenne, mint a sötétség.

Ha abban kell reménykednem, hogy a holtak hazája a házam, a sötétségben vettem meg az ágyam,

ha a sírgödört kell atyámnak neveznem, a férgeket pedig anyámnak és nénémnek,

hol van akkor az én reménységem? Ki láthat itt reménysugárt?

Velem száll le a holtak hazájába, ha majd együtt a porba hanyatlunk.

A legmélyebb pontra jutott el Jób, aki most már csak egyedül a halált várja.

Bildád második megszólalása következik.

Megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta:

Mikor hagytok már fel a szavakkal? Gondolkozzatok, és aztán beszéljünk!

Miért tartasz bennünket állatnak, és miért nézel ostobának?

Ha magadat marcangolod haragodban, talán elpusztul miattad a föld, és elmozdul helyéről a köszikla?

Sőt, a bűnösök világossága kialszik, tűzük lángja nem fénylik.

A világosság elsötétedik sátrában, mécsese kialszik mellette.

Erőtlen lépései megrövidülnek, saját tanácsa buktatja el.

Mert lába hálóba bonyolódik, és kelepcébe kerül.

Sarkát csapda ragadja meg, és hurok feszül rá.

Kötél van elrejtve számára a földön, és csapda van ösvényén.

Körös-körül félelmek rémítik, és kergetik lépten-nyomon.

Éhesen vár rá a nyomorúság, és kész a veszedelem, hogy elbuktsassa.

Darabonként rágja le a bőrét, darabonként rágja a halál kezdete.

El kell szakadnia biztonságos sátrától, és oda kell lépnie a borzalmak királya elé.

Sátrában nem az övéi laknak, lakóhelyére kénkövet szórnak.

*Alul elszáradnak gyökerei, és felül lefonnyad az ága.
Emlékezete eltűnik a földről, és nem emlegetik nevét az utcán.
Világosságból sötétségbe taszítják, a föld kerekességéről elűzik.
Utódja és sarjadéka nem lesz népe között, senkije sem marad lakóhelyén.
Végnapján elszörnyednek a nyugaton lakók, és iszonyat fogja el a keleten lakókat.
Bizony, így jár az álnokok hajléka, annak lakóhelye, aki nem akar Istentől tudni.
Ez aztán igen! Minden szörnyűséget, rémületet és pusztulást Jób nyakába varrt Bildád!
Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:
Meddig kínozzátok még lelkemet, meddig akartok még szavaitokkal összetörni?
Már tízszer is gyaláztatok engem. Nem szégyellitek, hogy így gyötörtök?
Ha valóban tévedtem is, énrajtam marad a tévedésem.
Ha valóban fölém akartok kerekedni, és rám akarjátok bizonyítani a gyaláztatot,
akkor pedig tudjátok meg, hogy Isten nyomorított meg, és ő kerített hálójába engem.
Ez bőszítette fel őket, hogy Istent vádolja Jób a megpróbáltatásai miatt. Igaz, hogy maga Jób sem értette, mert Isten csak megengedte, hogy mindez megtörténjen, de nem Ő okozta a nyomorúságát.
Ha erőszak miatt kiáltozom, nem kapok választ. Segítségért kiáltok, de nem véd a törvény.
Eltorlaszolta utamat, nem mehetek tovább, ösvényeimre sötétséget borított.
Dicsőségemtől megfosztott, levette fejemről a koronát.
Kitépte reménységemet, mint valami fát, letördelt körös-körül: tönkrementem.
Fellángolt ellenem haragja, és ellenségének tekintett engem.
Együtt támadtak csapatai, utat törtek ellenem, táborot vertek sátram körül.
Rokonaimat eltávolította mellőlem, ismerőseim egészen elidegenedtek tőlem.
Szomszédaim elhagytak, ismerőseim elfelejtettek.
A házamban élők és szolgálóim idegennyelven tartanak, rám sem ismernek többé.
Szolgámnak kiáltok, de nem válaszol, még ha könyörgök is neki.
Feleségem undorodik lehetemtől, testvéreim iszonyodnak tőlem.
Még a kisgyermek is megvetnek, ha föl akarok kelné, kicsúfolnak.
Utál minden bizalmas barátom. Akiket szerettem, ellenem fordultak.
Bőröm és húsom a csontomhoz tapad, csak a fogam húsa maradt meg.
Könyörüljete, könyörüljete rajtam, barátaim, mert Isten keze vert meg engem!
Miért üldöztök, mint az Isten, miért nem elégedtek meg testemmel?
Mindenki Jób ellen fordult, a szolgálói sem hallgatnak rá még akkor sem, ha könyörög nekik. A felesége, aki gyerekeket szült neki, szintén ellene fordult. A közeli barátai is elfordultak tőle, és egyedül maradt, mert senki sem érti meg őt. Voltatok-e már hasonló helyzetben, amikor senki sem értett meg titeket?
Jób olyan mélyen volt, hogy ennél mélyebbre már nem lehet süllyedni. Nem érdekel, hogy milyen szörnyű volt az életetek, ennél mélyebbre nem süllyedhettetek. Ő most a legmélyebb ponton van. És gyakran, amikor elérünk erre a pontra, akkor feltekintünk.
Jób itt teljes elkeseredettségben és reménytelenségben van, mégis ezt mondja:
Bárcsak leírnák szavaimat, bárcsak följegyeznék egy könyvbe,*

Lám, Jób, ez a kérésed valósággá vált!

vas íróvesszővel és ólommal minden időkre kösziklába vésnék!

Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött,

s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent.

Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek.

A legsötétebb reménytelenségből kiáltja Jób ezeket a dicsőséges és győzedelmes szavakat. Semmit nem értek, de ismerem a hitem alapját: a Megváltóm él!

Ne feledjétek, hogy ez az egyik legrégebbi könyv a Bibliában, mert Jób valószínűleg Ábrahám idejében élt. Ezen a ponton még nem voltak próféták, akik az eljövendő Megváltóról tettek volna bizonyosságot. Jób ismerete nagyon korlátozott volt ezzel kapcsolatban, de tudta és hitte, hogy a Megváltója él és vele van. Jób tudja, hogy a testét ugyan megeszik a férgek, mégis az utolsó napokban meg fogja látni Őt.

Milyen dicsőséges megtartó remény ez! Lehet, hogy nem értek sok mindent, de egyet tudok: a Megváltóm él, és egy napon eljön majd, megalapítja a Királyságát a földön, és én látni fogom Őt.

Jób egy ilyen hatalmas felismerés után visszaugrik a kút mélyébe:

Ha ezt mondjátok: Mivel kényszerítsük őt, hogy megtaláljuk bajának a gyökerét, akkor rettegjétek a fegyvertől, mert a harag fegyveres büntetést szül, és megtudjátok, hogy van ítélőbíró.

Cófár szólal most meg, aki a hagyományokról és régi bölcsességekről szolt korábban.

Megszólt a naamáti Cófár, és ezt mondta:

Azért kényszerít ingerültségem feleletre, s amiatt van nyugtalanság bennem, mert megszegyenítő kioktatást hallok. De értelmes lelkem megadja a választ.

Tudod-e azt, hogy ősidőktől fogva, amióta csak ember került a földre, a bûnösök vigadozása rövid ideig tart, és az elvetemültek öröme egy pillanat?

Nem nagyon változtatott a mondanivalóján. Továbbra is azt állítja, hogy Jób gonosz, képmutató.

Ha az égig nőne is büszkesége, és a felleget érné is feje,

semmivé lesz örökre, mint a ganéj, és akik látták, majd ezt mondják: Hova lett?

Elrepül, mint az álom, és nem találják. Eltûnik, mint az éjszakai látomás.

Nem ragyog már rá senkinek a szeme, lakóhelyén nem törődnek többé vele.

Fiai a nincstelenség kedvében járnak, és vagyonát kiereszti kezéből.

Ha csontjai tele is voltak ifjú erővel, az vele együtt a porba hanyatlik.

Ha édes szájában a gonoszság, és nyelvével szopogatja azt,

ha sajnálja azt lenyelni, és ínye között tartogatja,

eledele átváltozik gyomrában, viperaméreggé lesz benne.

Gazdagságot nyelt, de kihányja, hasából is kihajtja az Isten.

Vipera mérgét szívja, áspiskígyó marása gyilkolja meg,

hogy ne gyönyörködjek a folyóvizekben, a tejjel és mézzel folyó patakokban.

Elveszíti, amit szerzett, nem élvezheti, cserével nyert gazdagságának sem örülhet.

Hiszen tönkretette, cserbenhagyta a nincsteleneket. Házat rabolt, de nem építi tovább.

Most meg azzal vádolja Jóbot, hogy a szegények elnyomásából gazdagodott meg.

Mivel gyomra nem tudta, mi az elég, értékeit nem mentheti meg.

Falánksága semmit sem hagyott meg, ezért nem lesz tartós jóléte.

Bár nagy bőségben él, szorult helyzetbe jut, lesújt rá az összes nyomorult keze.

Amikor meg akarja tölteni a hasát, rábocsátja izzó haragját, záporként hullatja rá evés közben.

Amikor vasfegyver elől menekül, ércíjjal lövik át.

Kirántja, és kijön a hátából, csillogó nyíl az epéjéből. Rémület fogja el.

Rejtett kincseire teljes sötétség vár, majd megemészti a még föl nem szított tűz.

Veszedelem éri, aki sátrába menekült.

Leleplezi bűnét az ég, és ellene támad a föld.

Házának jövedelmét elhurcolják, szétfolyik Isten haragja napján.

Ezt kapja a bűnös ember osztályrészül az Istentől, ezt öröklí beszédéért Istentől.

Ezek a fickók egyfolytában csak ugyanazt erőltetik, hogy Jób gonosz és képmutató, tele van bűnökkel, és ezért jöttek rá ezek a nyomorúságok.

De vajon miért hangsúlyozzák és ismétlik ezt ennyire? Miért kezdik előlről újból és újból? Azért, mert manapság is vannak ilyen ostoba emberek, és azt mondják, hogy ha bajba jutottál, akkor csak térj meg belőle, hogy sikeres lehessél. Tagadd meg a bűnödet, mert ha jó vagy, akkor Isten meg fog áldani, ha viszont gonosz vagy, akkor el fogsz pusztulni.

Ez nem így van. Az igaz emberek is szenvedhetnek, és a gonoszok is virágozhatnak. Ugyanakkor az igazak is virágozhatnak, és a gonoszok is szenvedhetnek. Nem tudhatjuk, hogy az igazak miért szenvednek olyan gyakran. Hibás dolog elítélni egy embert miközben szenved. Hibás arra gondolni, hogy azért beteg valaki, mert nincs elég hite, tévedés azt gondolni, hogy ha elég hited lenne, akkor sohasem lennél beteg, mert ez nem igaz.

Isten megengedi, hogy sokfelől és hosszú időn keresztül elnyomják Jóbot, hogy közben bemutathassa emberi értelmünk és bölcsességünk hibáját, amikor megpróbáljuk megtalálni Isten miértjeire és okaira a választ. Nem tudjuk.

Jób könyvének fő kérdése az, hogy miért szenvednek az istenfélő emberek? A kérdésre nem igazán kapunk választ, de megkapjuk azt a bizonyosságot és megértést, hogy Isten igenis uralkodik mindannyiunk élete fölött. Ezért aztán nem kell megértsem Isten miértjeit, csak azt, hogy Isten ellenőrzése alatt tart mindent. Ebben megnyugodhatok.

Isten az életem minden részlete fölött Úr.

Istenem, segíts, hogy ne essünk abba a hibába, hogy hamis dolgot szóljunk a Te nevedben, azért, mert azt gondoljuk, hogy többet értünk a miértjeidből, mint amennyit valójában megértünk. Atyánk segíts, hogy legyünk közbenjárók akkor, amikor egy testvérünk elbukik. Segíts, hogy újra lábra állítsuk őt szeretetben és alázatban, segíts, hogy szeretetben és megértésben nyújtsuk ki feléje kezünket. Adj nekünk olyan együttérző szívet az elnyomottakért és szükségben szenvedőkért, mint a Tied, Uram.

Jób könyve

21-30. Fejezet

Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

Hallgassátok meg figyelmesen szavamat, ezzel vigasztaljatok!

Tűrjétek el, ha én is beszélek, s miután beszéltem, gúnyolhattok.

Jóbnak elege lett ezekből a fickókból, és többé már nem kedvesen szól hozzájuk, de ez érthető. Megértésre és együttérzésre lenne szüksége, de ezek meg vannak győződve, hogy Jób egy gonosz, istentelen ember, annak ellenére, hogy nem tudják megmondani, hogy miben vétkezett.

Hiszen nem emberek miatt panaszkodom, nem ok nélkül türelmetlenkedem!

Forduljatok felém, szörnyedjétek el, és tegyétek kezeteiket a szátokra!

Ha rágondolok, megzavarodom, és reszketés fogja el testemet.

A továbbiakban Jób bemutatja érvelésük hibáját. Ők azt állítják, hogy ha valaki igaz ember, akkor az sikeres is egyben, aki pedig gonosz, arra menthetetlenül eljön a pusztítás. Így tehát minden nyomorúság a gonoszság biztos jele, míg a bővülködés az igaz élet biztos jele. Ez az ő alapfilozófiájuk. Az Új Testamentumban ennek a cáfolatát olvashatjuk több helyen is.

Jób is olyan tényeket fog ismertetni, amelyek ezt az egész filozófiát megcáfolják.

Miért maradhatnak életben a bűnösök? Magas kort érnek el, sőt meg is gazdagodnak.

Ivadékaik előttük jutnak jómódba, sarjadékaik szemük láttára.

Házukban békesség van, rettegés nélkül, nincs rajtuk Isten vesszeje.

Bikája hág, és nem hiába, tehene ellik, és nem vetél el.

Kieresztik kisfiaikat, mint a juhokat, és ugrándoznak gyermekeik.

Dob és citera mellett énekelnek, és síp hangjánál örvendeznek.

Jólétben töltik napjaikat, és csendesen szállnak le a holtak hazájába.

Azt mondták Istennek: Távozz tőlünk, nem akarunk tudni utaidról!

Mert kicsoda a Mindenható, hogy szolgáljuk, és mi hasznunk abból, ha hozzá folyamodunk?

Hiába mondjátok, hogy a gonoszok elpusztulnak, nyomorognak, átkozottak lesznek, mert én nem ezt látom a világban, hisz a gonoszok gyakran nagy bőségben élnek. A 73.-ik zsoltárban emiatt a zsoltáros majdnem elbukott.

Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez!

Ez egy alapvető igazság, amit mindig a szívünkben kell őriznünk, mert amikor valamit nem értünk, akkor arra kell alapoznunk, amit megértünk – Isten jó!

De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban.

Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét.

Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük.

Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket.

Ezért a kevelység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak.

Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak.

Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen.

Az ég ellen is feltájtják szájukat, nyelvükkel megszólják a földet.

Ezért fordul felénk a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet.

Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek?

Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen.

A zsoltáros ugyanazt állítja, mint Jób, hogy a gonoszoknak sokszor igen jól megy, gyakran nagyon nagy vagyonuk van, és nincs szükségük Istenre, ezért káromolják Őt.

Mindez hibás következtetésre készítette a zsoltárost:

De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban,

mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel.

Nem éri meg Istent szolgálni, mert csak nehézségek sorozata az élet.

Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.

Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz.

Az a mi problémánk, hogy gyakran nagyon szűklátókörűek vagyunk. Csak azt látjuk, ami látható, és ez okozza a botlásainkat. Nem értem, hogy miért jönnek az élet nehézségei, hogy a gonoszok miért bővülködnek, és az istenfélők miért szenvednek olyan gyakran.

Tudom, hogy Isten jó, tudom, hogy igazságos, de nem értem akkor ezeket a szenvedéseket, és a gonoszok bővülködését, egészen addig, amíg bemegyünk a szent helyre.

Vajon mit fedezhetett fel a zsoltáros az Ő szent helyén? A végeredményt. Most már az örökkévalóságot látjuk, és amikor meglátjuk hogy hogyan végzik a gonoszok, akkor már nem irigykedünk rájuk. Hogyan irigyelhetnénk őket, amikor a pokolba kerülnek?

Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket!

Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt!

Isten szentélyében mindig ki kell szélesedjen a látásunk. Világi kapcsolatainkban, a munkahelyeinken, az iskolában nagyon sok lehúzó tapasztalatunk van, és vasárnap reggelre már az idegen világ ostromozása miatt nagyon mélyre juthatunk. Mert az az igazság, hogy idegenek és vándorok vagyunk ebben az Istentől elidegenedett világban. Amikor eljövünk Isten szentélyébe, akkor Isten megnöveli a látószögünket, és többé már nem a kemény valóságot látjuk, hanem az örökkévalóság szempontjából mérlegeljük a dolgokat.

Az élet rövid, és nemsokára ott leszek vele királysága teljes dicsőségében! Milyen szerencsés vagyok, hogy ismerhetem Őt, hogy Ő szeret engem és kiválasztott arra, hogy az Ő gyereke legyek! Vele fogok élni mindörökké! Látjátok, így fogom meglátni a hosszútávú valóságot, és így szabadulok ki ebből a szűklátókörű perspektívából, amely a világban oly gyakran megtalálható.

Jób ebből a szűk látókörből beszél, látja a gonoszok bővülködését, és elveti barátainak érveléseit: a gonoszok gyakran nagyon gazdagok és úgy tűnik, hogy semmi gondjuk nincs. És aztán elkezdi látni a hosszútávú valóságot is.

Hányszor kialszik a bűnösök mécsese, veszedelem éri őket, és pusztulást osztogat Isten haragja!

Olyanok lesznek, mint a szél hordta törek, és mint a polyva, melyet elragadott a forgószél.

Amikor Dávid az első zsoltárt írta, akkor úgy tűnik, hogy ismerte Jób könyvét, mert nagyon hasonló az, amit a bűnösökről ír:

Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél.

Csak fiainak tartogat veszedelmet az Isten? Neki fizet meg, majd megtudja!

Saját szemével látja meg romlását, és a Mindenható izzó haragját issza.

Mert mit törődik már halála után háza népével, ha hónapjainak száma elfogyott?

Kioktathatja-e valaki az Istent? Hiszen ő ítélkezik a magasság lakói fölött is!

Az egyik meghal ereje teljében, minden gondtól mentesen és nyugodtan.

Lágyéka tele van kövérséggel, csontjaiban zsíros velő van.

A másik pedig meghal keserű lélekkel, mert nem élvezte a jót.

Miért van az, hogy egyesek gazdagon, mások szegényen halnak meg, egyesek sokáig szenvednek, mások pedig hirtelen mennek el. Miért e különbség?

Egyformán a porba kell feküdniük: ellepik őket a férgek.

Látjátok, ismerem gondolataitokat, és az ellenem szőtt fondorlatokat.

Mert azt mondjátok: Hol van az előkelők háza, hol van a sátor, ahol a bűnösök laknak?

Hát nem kérdeztétek meg azokat, akik utazni szoktak, és nem ismeritek intéseiket,

hogy a veszedelem napját Isten a gonoszoknak tartogatja, és a harag napja felé viszi őket?

Másszóval Isten meg fogja őket ítélni, de nem biztos, hogy ebben az életben.

Ki veti szemére dolgait, ki fizet meg neki tetteiért?

Ha kiviszik a temetőbe, sírdombja fölött örködnék.

Édesek neki a völgy hantjai, és sok ember vonul utána, meg előtte is számtalan.

Miért akartok hiábavalósággal vigasztalni? Válaszaitokból a rosszindulat beszél.

Most pedig Elifáz válasza következik, aki ismét gonosz vádakot hoz fel Jób ellen.

Használhat-e az ember Istennek? Hiszen csak önmagának használ az okos.

Mi öröme telik a Mindenhatónak abban, hogy te igaz vagy? Van-e haszna abból, hogy te feddhetetlenül élsz?

Talán azért fenyít téged, mertféledőt, ezért száll perbe veled?

Jób, te azt hiszed, hogy adhatsz valamit Istennek azzal, hogy jó vagy?

Bizony sok gonoszságod van, és bűneidnek se vége, se hossza!

Hiszen zálogot vettél atyádfiaitól ok nélkül, és meztelenre vetköztetted őket.

A szomszónak nem adtál vizet inni, az éhezőtől megtagadtad a kenyeret.

A hatalmaskodóé az ország, a kiváltságosok laknak benne.

Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, az árvák karjait összetörted.

Ezek üres vádak, amelyeket nem bizonyítottak, és ezekre Jób néhány fejezet múlva fog válaszolni.

Érdekes, hogy a vendéglátás hiányát egy súlyos gonoszságnak látták. Ha nem adtál egy pohár vizet, ha nem adtál kenyeret, ha nem segítetted a szegényeket, akkor ezt abban az időben gonoszságként könyvelték el.

Úgy gondolom, hogy a mai kultúránk tragédiája az, hogy annyira befele fordultunk, hogy már nem is látjuk a körülöttünk levők szükségleteit. Nagyon nehéz nekem olyan emberekkel kommunikálni, akik hatalmas pénzüsségeket dobálnak ki saját luxuscikkeikre, és saját élvezeteikre, de nem veszik észre a

szegények szükségleteit. A bibliai időkben ez hatalmas gonoszságnak számított, és szerintem ez még mindig igen gonosz dolog.

Nem hiszem, hogy jogunk van luxus körülmények között élni akkor, amikor körülöttünk szenvedő, éhes emberek vannak. Sokkal inkább érzékenyek kellene legyünk ezeknek az embereknek a szükségletei iránt.

Isten nem azért áldott meg minket, hogy a pénzügyi áldásait egymásra rakva aranyat és ezüstöt gyűjtögessünk, míg mások körülöttünk nagy szükségben élnek.

Jakaba ezt írta:

Tehát, ti gazdagok, sírjatok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágtá a moly, aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.

Jézus pedig azt mondta, hogy „milyen nehéz a gazdagnak bejutni a mennyek országába”. Miért? Mert a gazdagok sok olyan kísértéssel kell szembeszálljanak, amelyek kárhozatra ítélik az ember lelkét.

Isten azért áld meg minket, hogy ezeket az áldásokat másokkal osszuk meg. Ha bezárjuk a szívünket a szülységet szenvedő világ előtt, miközben ostoba módon szórjuk a pénzt magunkra, akkor Isten majd meg fog ítélni.

Jóbot is ezekkel a szörnyű vádakkal illetik.

Ezért vannak körülöttem csapdák, és hirtelen rémület ijeszt téged.

Sötétség lep meg; nem látsz, vízáradat borít el.

Mennyei magasságban van az Isten! Nézd, milyen magasan ragyognak a csillagok!

És te azt kérdezted: Mit tud az Isten? Ítélezhet-e a sötét felhőn keresztül?

Sűrű felhők rejtik el őt, nem lát, és az ég peremén jár-ke.

Követed-e az ősidők ösvényét, amelyet álnok emberek tapostak, akik időnap előtt ragadtattak el, és alapjukat elmosta az ár?

Azt mondták Istennek: Távozz tőlünk! Mit tehet értünk a Mindenható?

Ő mégis megtöltötte házukat javaival. A bűnös tanácsoktól távol tartom magam!

Ezt látva, örülnek az igazak, az ártatlan pedig így gúnyolja őket:

Bizony, kiirtották ellenségeinket, tűz emészti meg még maradékukat is!

Légy bizalommal Istenhez, békülj meg vele, mert ennek jó eredménye lesz.

Fogadd el szájából a tanítást, és szívleld meg mondásait!

Azt tanácsolja Jóbnak, hogy találja meg Istent, és hallgasson a szavára.

Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, felépülsz, és eltávolítod az álnokságot sátradból.

Porba dobod az aranyat, patak kövei közé az ófiri aranyat,

és akkor a Mindenható lesz az aranyad és válogatott ezüstöd.

Akkor majd a Mindenhatóban gyönyörködsz, és arcodat Istenhez emeled.

Ha könyörögsz hozzá, meghallgat, te pedig teljesíted fogadalmadat.

Ha valamit elhatározol, meglesz, világosság ragyogja be utadat.

Ha megaláztak, mondd azt, hogy gögös voltál, mert azon segít Isten, aki lesüti a szemét.

Még azt is megmenti, aki nem ártatlan, mert ha tiszta lesz a kezed, megmenekülsz.

Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

Most is csak lázongás, ha panaszkodom, kezemmel kell elfojtanom sóhajtásomat.
Mindaz, ami velem történt sokkal több, mint amennyire panaszkodom.

Bár tudnám, hogy hol találom Istent!

Minden ember szíve mélyén vágyik Istenre, és keresi Istent. De gyakran rossz helyen keressük Istent, ahogy Jób is megfogalmazza a 8-9.-ik versekben:

De ha kelet felé megyek, nincs ott, ha nyugat felé, nem veszem észre.

Ha északon működik, nem látom, ha délre fordul, ott sem láthatom.

Nem találom Őt sehol! Azért nem találja, mert az anyagi világban, az anyagi létben keresi. De Isten Lélek, és Őt lélekben és igazságban kell dicsőíteni.

Korábban azt kérdezte Elifáz, hogy „ki találhatja meg Istent?” De nem lehet Őt intellektuális próbák eredményeként megtalálni.

Érdekes, hogy sokan ésszel akarják felfogni Istent, és emiatt ez a keresés okozza bukásukat. Ha igaz lenne, hogy csak a zsenik tudják megtalálni Istent, akkor mi történne velünk, szegény egyszerű elmékkal?

Isten minden embert szeret, és ezért még egy gyermek is felfedezheti Őt. A brilliáns professzorok és nagy agyak istentagadók, de egy kis gyerek is fel tudja fogni Isten létezését és tud róla beszélni.

Jézus egy kisgyereket ültetett az ölébe, és ezt mondta: „ha nem leszek olyanokká, mint egy kisgyerek, akkor nem juthatok be a mennyek országába”.

Szeretjük azt hinni, hogy a nagy okosságunkkal minden problémánkat meg tudjuk oldani, de ez nem igaz. Az Isten titkait sosem fogja az ember agykapacitása felfogni. Istent egy gyermeki szívben lehet felfedezni úgy, hogy elhagyjuk az anyagi szférát, és hit segítségével a lelki régiókba lépünk.

Jób körbenézett, de nem látta Istent. Jób, nézz fel, nézz fel! Miért keressük mindig magunk körül Istent, miért nem keressük Őt a magasságokban? Azért, mert az ember mindig a maga szintjére akarta lealacsonyítani Istent.

Gyakran emberként tekintenek Istenre, mert legtöbbször az emberek istene csak saját maguk lényének meghosszabbítása.

Senki sem utálja önmagát, hanem annyira szereti, hogy gyakran nem is fogja fel, hogy mennyire. Hallottátok már azt a mondást, hogy minél több ideig élnek együtt az emberek, annál jobban hasonlítanak egymásra? Tudjátok, hogy mit mondanak erről a pszichológusok? Azt, hogy annyira szeretjük önmagunkat, hogy olyan párt választunk, aki hozzánk hasonló.

Ha készítenénk egy hatalmas fényképet a gyülekezetünkről, és kivetítenénk nektek, akkor kit keresnétek meg először a képen?

Az ember önmagát vetíti ki a saját maga által elképzelt istenre. Ha én lennék Isten, akkor ezt és ezt tenném, ezt és ezt mondanám, így élnék. Az ember tehát hatalmasan felnagyítja önmagát, és azt a csinált istent kezdi imádni.

Gyakran hallom, hogy emberek így kiáltanak fel: „Nem értem, hogy Isten hogy engedhette meg, hogy mindez megtörténjen velem.” Amit valójában mondanak az így hangzik: „Ha én lennék Isten, akkor én nem követtem volna el ezt a hibát! Én sokkal bölcsebben is tudnám irányítani ezt az egészet.”

Hogyan találhatnám meg Istent? Nem az eszünk tágításával és nem is saját magunk felnagyításával, hanem Jézus Krisztusban találhatjuk meg Istent.

„Aki engem látott, az Atyát látta.”

„Én vagyok az út, az igazság, az élet, senki sem jöhet az Atyához, csak én általam.”

Bárcsak tudnám, hogy hogyan találhatom meg Őt! Jézus azt mondta, hogy gyertek hozzám! Akik ezt megteszik, azok megtalálják Istent: a kisgyerekektől kezdve az egyetemi professzorig mind ugyanazon az úton kell érkezzünk. Félre kell dobjunk a saját intellektuális zseninket, le kell térdeljünk a keresztnél, és azt kell mondjuk, hogy „Istenem, irgalmazz nekem, bűnösnek!” És akkor megtaláltuk Istent.

Jób a depressziója és keserősége közepette néha egy-egy aranymondást enged el, majd utána ismét visszacsúszik a gödörbe.

Csak ő tudja, milyen úton járok. Ha megvizsgál, kiderül, hogy arany vagyok.

Szíve mélyén ott van az az erős hit, amely megtartja ezt az embert, annak ellenére, hogy nem érti saját problémáját. A legmélyebb belsejében viszont megrendíthetetlen hite van abban, hogy Isten ismeri őt, és egyszer vége lesz ennek a nyomorúságának, és megtisztulva fog kikerülni belőle.

Lehet, hogy Péter Jóbra gondolt, amikor ezt írta:

Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket.

Péter itt Isten tisztító folyamatairól beszél, és ezt az egész folyamatot Isten tisztítótűzeként fogja fel, és tudja, hogy aranyként fog kikerülni mindebből.

Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla.

Ajkának parancsából nem engedek, keblembe zártam szája mondásait.

Ez nagyon érdekes, mert ebből látható, hogy már ebben az időben is rendelkezésre állt Isten írott szava. Mennyire értékelitek ti Isten szavait?

Tudjuk, hogy van a természeti ember, és van a lelki ember. Akik újjászülettek, azokban mind a kettő ott található, és „a lélek harcol a test ellen, a test a lélek ellen, mert ezek ellentétesek egymással”. Állandó háborúskodás zajlik bennem.

Arra mindannyian vigyázunk, hogy a természeti emberünket jól megetessük. Igaz, hogy néha eszünk olyan dolgokat, amelyek nem táplálók, de általában vigyázunk arra, hogy kiegyensúlyozott legyen az étrendem. Biztos akarok lenni abban, hogy jó üzemanyagot adok a szervezetemnek, hogy aztán jól működjön.

Annak ellenére, hogy nagyon odafigyelek a természeti emberem táplálására, a lelki emberemmel kapcsolatban már elképpesztően figyelmetlen vagyok. Hihetetlen, hogy egyesek mennyi szemetet adnak a lelki emberüknek, és ezek a dolgok lelki amnéziát okoznak náluk.

Jób viszont jól táplálta a lelki emberét, Isten szaván csüngött. Mindannyiunknak hasonló hozzáállása kellene legyen, és sokkal nagyobb gondot kellene fordítsunk lelkünk táplálására, mint a természeti emberére. Valójában csak egy módon etethetjük a lelkünket: az Isten Igéje által.

Mert ő ugyanaz marad. Ki változtathatná meg? Véghezviszi, amit lelke kíván.

Bizony, beteljesíti, amit kiszabott rám. Ilyesfélét gyakran szokott tenni.

Ezért megrettenek színe előtt, ha csak rá gondolok is, rettegek tőle.

Mert Isten csüggesztette el szívemet, a Mindenható rettentett meg engem.

Mert nem a sötétség miatt kell elnémulnom, nem az arcomat borító sűrű homály miatt.

Miért nincsenek a Mindenhatónál ítéletre fenntartott idők, miért nem láthatják ítéletének napjait, akik őt ismerik?

Határokat mozdítanak el, nyájukat rabolnak el, és legeltetik.

Az árvák szamarát elhajtják, az özvegyek ökrét zálogul elveszik.

Lekergetik az útról a szegényeket, meg kell lapulnia az ország minden nyomorultjának.

Olyanok, mint vadszamarak a pusztában: kimennek, hogy munkájukkal harapnivalót keressenek, mert a pusztaság ad kenyeret gyermekeinek.

A bűnösök mezején szereznek takarmányt, és az ő szőlőjükben szedegetnek.

Mezítelenül hálnak, ruhátlanul, még hidegben sincs takarójuk.

Zivatar áztatja őket a hegyekben, sziklába kapaszkodnak, ha nincs menedékhelyük.

Letépi az emlőről az árvát, és zálogul viszik el a szegénytől.

Mezítelenül járnak, ruhátlanul, és éhezve hordják a kévét.

Mások házában ütnek olajat, taposnak a borsajtókban, mégis szomjaznak.

A városban haldoklók nyögnek, megsebzettek kiáltanak segítségért, de Isten nem törődik ezzel.

Vannak, akik ellenségei a világosságnak, nem ismerik útjait, nem maradnak ösvényein.

Virradat előtt kel föl a gyilkos, hogy megölje a nyomorultat és a szegényt; a tolvaj pedig éjjel.

A parázna szeme az alkonyatot lesi: Senki szeme ne vegyen észre - gondolja -, és leplet borít az arcára.

Sötétben törnek be a házakba, nappal bezárkóznak, nem akarnak tudni a világosságról.

Mert mindnyájuknak a sűrű sötétség a reggelük, hiszen megszokták a rémítő, sűrű sötétséget.

Gyorsan eltűnnek a víz színén, birtokuk átkozott lesz az országban, nem tér be többé a szőlőskertekbe.

Szárazság és hőség elnyeli a hó levét, a holtak hazája pedig azokat, akik vétkeztek.

Még az anyaméh is elfelejti őt, férgek csemegéje lesz. Senki sem emlékszik rá többé, összetörik az álnokság, mint a fa.

Mert bántalmazza a meddőt, aki nem szült, és az özvegyel nem tesz jót.

Isten ereje megnyújtja a hatalmasnak idejét; de bár még áll, nem bízhatik életében.

Biztonságot ad neki és támaszt, de szemmel tartja útjait.

Fölemelkednek, de egy kis idő múlva nincsenek, elsüllyednek, elenyésznek, mint bárki más, levágják őket, mint a kalászatokat.

Nem így van-e? Ki hazudtolhatja meg, ki tehetné semmivé szavamát?

Bildád már nem tud sok újat mondani:

Megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta:

Isten hatalma rettegést kelt, békességet szerez a magasságban.

Nincs száma csapatainak; kire ne ragyogna világossága?

Hogyan lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, ki asszonytól született?

Az ember nem lehet Isten előtt tiszta, kivéve Jézus Krisztus munkálkodása által. Lehetetlen, hogy egy igaz Isten megbocsássa a bűnöket Jézus Krisztuson kívül.
Nézd a holdat: még az sem elég ragyogó, szemében még a csillagok sem fényesek.

Hát még a halandó, ez a féreg, és az ember fia, ez a hernyó?

Ekkor Jób megszólalt, és ezt mondta:

Segítettél-e az erőtlennek, támogattad-e a tehetetlen karját?

Adtál-e tanácsot az oktalannak, hasznos volt-e sok tanításod?

Ki által mondtad el szavaidat, kinek a lelke beszélt belőled?

Megremegnek az árnyak, amelyek a vizek alatt nyugszanak.

A holtak hazája leplezetlen Isten előtt, nincs eltakarva a pusztulás helye.

Ő terjesztette ki északot a kietlenség fölött, megerősítette a földet a semmiség fölött.

Nagyon érdekes kijelentés. Lehet, hogy Jób könyve a légrégebben írt könyv a Bibliában, és Jób ebben kijelenti, hogy Isten a földet a semmiség fölé erősítette. Hasonlítsuk ezt össze az akkori tudomány állításaival, amikor olyan képeket rajzoltak, amelyen egy elefánt tartja a földet a hátán, vagy Atlasz tartotta a vállán tartotta azt.

Fellegekbe zárta a vizeket, nem hasad meg a felhő alattuk.

Mennyi víz lehet egy felhőben? Alig érzékelhető, hogy víz van benne, mégis milyen sokat tartalmaz egyetlen felhő.

Eltakarta trónusát, felhőt terjesztett ki fölötte.

Határt szabott a vizeknek, ott, ahol a világosság találkozik a sötétséggel.

Az egek oszlopai meginognak, és megrendülnek fenyegetésétől.

Erejével lecsillapította a tengert, értelmével szétzúzta a szörnyeteget.

Leheletétől kiderült az ég, amikor kezével átdöfte a menekülő kígyót.

Pedig ez csak a szegélye útjának! S milyen halk szót hallunk tőle! De hatalmas mennydörgését ki tudná elviselni?

Jób folytatta beszédét, és ezt mondta:

Az élő Istenre mondom, aki megfosztott igazamtól, és a Mindenhatóra, aki megkeserítette lelkemet,

hogy amíg csak lélegzem, és Isten lehelete van bennem,

nem szól ajkam álnokságot, nem mond nyelvem hamisságot.

Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak nektek! Míg csak meg nem halok, nem engedek feddhetetlenségemből.

Igazamhoz ragaszkodom, nem hagyom, egyetlen napomért sem gyaláz a szívem.

Jóbnak most már elege lett ezekből a fickókból, és azt mondja, hogy nem érdekli mit mondanak, mert tudja, hogy feddhetetlen, és csak azért nem fogja kimondani önmagáról, hogy bűnös, mert ezek azt akarják.

Ezt válaszolja a barátainak, és később majd meg fogjuk látni, hogy mit válaszol Istennek.

Szerintem mindez azt mutatja, hogy hibás dolog, ha mi magunk akarunk rávilágítani barátaink bűneire. Gyakran büntudatot akarunk ébreszteni az emberekben, de erre mindig magyarázkodás szokott lenni a válasz: „Miért akarsz büntudatot kelteni bennem, te képmutató. Te magad is ilyen dolgokat teszel.”

Ellenállunk tehát az ilyen büntudatot ébresztő kísérletek ellen. De amikor Isten kezd beszélni, az már egy teljesen más dolog.

Ez azt jelenti számomra, hogy a büntudat ébresztése helyett, inkább Istent kellene kérjünk, hogy mutassa meg nekik a bűnüket. Mert amikor Isten mutatja meg mindezt, akkor azt érzem, hogy „Jaj nekem, Isten fényében, mert bűnös ember vagyok.” Ilyenkor látom meg gonoszságomat a maga teljes valójában.

Amikor Isten Jóbnak is megmutatta magát, akkor Jób bocsánatért kezdett esedezni.

A tanulság tehát, hogy büntudat ébresztése helyett a legjobb az, ha imádkozunk Istenhez, és kérjük Őt, hogy a lelke által mutassa meg a valóságot nekik, és ezáltal önmaguk is belássák azt, hogy rossz úton járnak.

Ezért voltak annyira sikertelenek Jób barátai.

Úgy járjon ellenségem, mint a bűnös ember, és aki ellenem támad, mint az álnok. Mert van-e reménye az elvetemültnek, ha véget vet neki Isten, és számon kéri tőle életét?

Jézus azt kérdezte, hogy „mi haszna annak, ha valaki megnyeri az egész világot, de cserébe a lelkét adja oda”.

Meghallgatja-e Isten a kiáltását, ha végszükségbe kerül?

Gyönyörködhet-e a Mindenhatóban? Segítségül hívhatja-e bármikor az Istent?

Megtanítalak benneteket Isten hatalmára. Nem titkolom el, mi a Mindenható terve.

Hiszen mindnyájan látjátok! Miért beszéltek hát hiábavalóságot?

Ez jut a bűnös embernek Istentől, ilyen örökséget kapnak az erőszakoskodók a Mindenhatótól:

Ha sok gyermeke lesz is, fegyver vár rájuk, utódaiknak kenyere sem lesz elég.

Maradékait dögvész viszi sírba, özvegyeik nem siratják őket.

Ha annyi ezüstöt halmozna is fel, mint a por, és annyi öltözéket készíttetne, mint az agyag:

készíttethet, de az igazak öltik majd magukra, az ezüstön pedig az ártatlanok osztoznak.

Másszóval a gonoszok nem fogják tudni élvezni a nagy gazdagságukat. Amikor meghalnak nem tudják magukkal vinni, ki fogja majd élvezni az előnyeiket?

Minden gonosz élete egyszer véget fog érni és az igazak fogják egymás között szétosztani gazdagságukat.

Háza, amit épített, mint a molyfészek, vagy mint a kunyhó, melyet a csösz készített.

A gazdag lefekszik, de nem lesz az többé: mire fölnyitja szemét, semmije sem lesz.

Rémület lepi meg, mint az árvíz, éjjel ragadja el a forgószél.

Fölkapja őt a keleti szél, és elmegy, elragadja lakóhelyéről.

Dobálja kíméletlenül, futva menekül előle.

Összecsapják tenyerüket miatta, és fölszisszennek lakóhelyén.

Új gondolat:

Az ezüstnek bányája van, az aranynak pedig helye, ahol mossák.

A vasat a földből hozzák elő, a rezet pedig kőzetből olvasztják.

Véget vet az ember a sötétségnek, sorra végigkutatja a sűrű homályban és sötétségben levő köveket.

Aknát törnek lakatlan helyen, a járókelők elfeledkeznek róluk, az emberektől messze függenek, himbálóznak.

A föld, amelyből kenyér terem, odalent olyan, mintha tűz pusztította volna.

A zafír kőzetben található, az arany pedig rögöcskében.

Ösvényét nem ismeri a ragadozó madár, a sólyom szeme sem pillantja meg.

Nem járnak ott vadállatok, az oroszlán sem lépked rajta.

A legkeményebb követ is megmunkálja, a hegyek tövét is földülja.

A sziklákban folyosót hasít, és minden drágaságot meglát a szeme.

Eltömi a beszivárgó vizet, napvilágra hozza, ami rejtve van.

De a bölcsesség hol található? Hol van az értelem lelőhelye?

Az ember hatalmas áldozatokat hoz azért, hogy kibányássa a drágaköveket a földből, de vajon hol lehet bölcsességet venni?

Nem ismeri értékét a halandó, nem található az élők földjén.

A mélység ezt mondja: Nincs bennem! A tenger ezt mondja: Nálam sincsen!

Nem lehet megvenni színaranyért, nem lehet árát ezüstben kimérni.

Nem fizethető meg Ófír aranyával, sem drága ónixszal vagy zafírral.

Nem ér föl vele az arany és az üveg, arany ékszerekért sem cserélhető.

Korall és kristály nem is említhető, a bölcsesség birtoklása drágább a gyöngyöknél.

Nem ér föl vele a Kútból való topáz, színarannyal sem lehet megfizetni.

Honnan jön tehát a bölcsesség? Hol van az értelem lelőhelye?

Rejtve van minden élő szeme előtt, az ég madarai elől is el van takarva.

A pusztulás és a halál ezt mondja: Csak hírét hallottuk fülünkkel.

Isten ismeri az ahhoz vezető utat, ő tudja annak lelőhelyét.

Mert ő ellát a föld széléig, mindent lát az ég alatt.

Amikor megszabta a szél erejét, és megállapította a vizek mértékét,

megszabta az esőnek a rendjét és a mennydörgő viharfelhő útját:

akkor megtekintette és számba vette, elkészítette és megvizsgálta a bölcsességet.

Az embernek pedig ezt mondta: Íme az Úr félelme a bölcsesség, és a rossz kerülése az értelem.

A bölcsesség minden aragnál és éksznél értékesebb, és csak Istennél található: Isten tisztelete a bölcsesség, és a rossz kerülése az értelem.

Jób folytatta beszédét, és ezt mondta:

Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban! Mint azokban a napokban, amikor Isten őrzött engem!

Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam; mint amilyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátramban;

amikor még velem volt a Mindenható és körülöttem voltak gyermekeim;

amikor lépteim tejszínben fürödtek, és mellettem a kősziklából is olajpatakok ömlöttek.

Amikor a városkapuhoz mentem, és elfoglaltam helyemet a téren,

ha megláttak az ifjak, hátrahúzódtak, az öregek pedig fölkeltek, és állva maradtak.

A vezető emberek abbahagyták a beszédet, és tenyerüket a szájukra tették.

A fejedelmek hangja elnémult, és nyelvük az ínyükhöz tapadt.

Akinek a füle hallott rólam, boldognak mondott, akinek a szeme látott, mellettem tanúskodott.

Most válaszol Jób a sok hamis vádra:

Mert megmentettem a segítségért kiáltó nyomorultat, és az árvát, akinek nem volt segítője.

A veszendő áldása szállt rám, és az özvegy szívét felvidítottam.

Igazságot öltöttem magamra, és az is magára öltött engem, jogosság volt a palástom és a süvegem.

A vaknak szeme voltam, és lába a sántának.

Atyja voltam a szegényeknek, és az ismeretlen ügyét is jól megvizsgáltam.

Összetörtem az álnok állkapcsát, és fogai közül kihúztam a zsákmányt.

Azt gondoltam, hogy fészkeimmel együtt halok meg, s mint a fönixmadár, sokáig élek.

Gyökerem a vízig nyúlik, ágamra éjjel harmat száll.

Dicsőségem velem együtt újul meg, íjam is kicserélődik kezemben.

Figyelmesen hallgattak rám, elnémultak, ha tanácsot adtam.

Beszédem után nem szóltak tovább, szavam permetként hullott rájuk.

Úgy vártak rám, mint az esőre, mint akiknek tavaszi esőt szomjaz a szája.

Ha nevetve fordultam feléjük, akkor ők sem hittek, ha derűs volt az arcom, nem szomorodtak el.

Én választottam meg, hogy mit tegyenek, élükön ültem, és úgy laktam közöttük, mint egy király a csapatában, mint aki gyászolókat vigasztal.

Jób múltjának dicsőségéről beszél, amikor ő adott tanácsot az embereknek, és hallgattak rá. A következő fejezetet azonban jelenlegi helyzetét mutatja be:

Most azonban kinevetnek engem, akik fiatalabbak nálam, akiknek az apját annyira sem becsültem, hogy juhászkutyáim közé soroljam.

Mire mentem volna kezük erejével? Hiszen életerejük odalett.

Ínségtől és éhségtől legyengülve a kopár földet rágják a már régen elpusztult pusztaságon.

Vadsóskát tépnek a bokrok mellett, és rekettyegyökér a kenyérük.

Kiközösítik őket, és rájuk kiáltanak, mint a tolvajokra.

Völgyek szakadékaiban kell lakniuk, a föld és a sziklák üregeiben.

A bokrok között kiáltoznak, a csalánok alatt gyülekeznek.

Bolondok, sőt becstelének is, akiket korbáccsal vertek ki az országból.

És most ezek gúnyolódnak rajtam, ezek fecsegnek rólam.

Utálkozva távolodnak el tőlem, és nem átallnak arcomba köpni.

A köpés keleten az utálat és megvetés jele. Gyakran még Izraelben is lehet látni az arabok szemében a megvetést, és amikor elmegy mellettük egy fehér ember, akkor a földre köpnek, néha meg rájuk is.

Mert meglazította íjam húrját, és megalázott az Isten: azért viselkednek zabolátlanul velem szemben.

Jobb felől csöcselék támad rám, lábamnak gáncsot vetnek, és utat építenek ellenem, hogy megrontsanak.

Az én ösvényemet meg elrontják, hogy romlásomat siettessék, pedig nincs is segítőjük.

Mint valami széles résen, úgy törnek ellenem: viharként zúdulnak rám.

Rémület fog el. Szélvész űzi el méltóságomat, boldogságom eltűnt, mint a felleg.

Fogytán van már a lelkierőm, a nyomorúság napjai tartanak fogva.

Éjszaka nyilallás van a csontjaimban, és kínjaim nem csillapodnak.

Nagy erejével megfogja öltözetemet, ruhámnál fogva megragad.

Sárba dobott engem, hasonló lettem a porhoz és a hamuhoz.

Segítségért kiáltok hozzád, de nem válaszolsz. Eléd állok, de te csak figyelsz engem.

Kegyetlenné váltál irántam. Erős kézzel üldözöl engem.

Főlemelsz, és elsodortatsz a széllel, szétmállasztasz a viharban.

Jól tudom, hogy halálba viszel, abba a házba, ahol minden élő találkozik.

De a roskadozó nem nyújthatja ki a kezét? Aki veszélyben van, nem kiálthat segítségért?

Nem sírtam-e, ha valakinek nehéz napja volt? Nem volt-e lelkem szomorú a szegény miatt?

Bizony, jót reméltem, és rossz jött. Világosságot vártam, és sűrű homály jött.

Forr a bensőm, nincs nyugtom, elérték a nyomorúság napjai,

Feketén járok, de nem a nap hevétől. Fölkelek, hogy segítségért kiáltsak a gyülekezethez.

A sakálók testvére lettem, és a struccok társa.

Bőröm megfeketedett, csontom pedig ég a láz miatt.

Citerám gyászosan szól, sípom síró hangon.

Milyen szomorú és tragikus helyzetben van Jób: a magasságból a legmélyebb mélységbe zuhant. De a 38.-ik fejezetben jönni fog a világosság.

Milyen gyakran részesülünk olyan keserű tapasztalatokban, amelyeket nem értünk, és ezek úgy tűnnek, hogy soha nem érnek véget, amikor éppen bennük vagyunk.

Az idő relatív, mondják, és én ezzel egyet is értek. Amikor nagyon kellemes élményben van részünk, akkor észrevétlenül telnek el az órák, de ha fáj valami, akkor egy óra az örökkévalóság maga.

Jóbnak is örökkévalóságnak tűnt ez, akárcsak nekünk, amikor nagy próbatételek közepette állunk: „Istenem, miért...?” De ha nincsenek igazságban meggyökerezett alapjaink, mint Jóbnak voltak, akkor nagyon nehéz.

Isten jó, Isten igazságos, Isten szeret engem. Ez az alapja mindennek. Nem értem, hogy ha szeret, akkor miért engedi meg, hogy szomorúságot, fájdalmat, gyászt tapasztaljak az életemben, de meg kell elégedjek azzal a ténnyel, hogy tudom, hogy szeret engem, és senmmi olyan nem érhet engem, ami nem az Ő szeretetének szűrőjén keresztül jön az életemben. Isten tudja, hogy mire van szükségem, és csak azt adja nekem.

Istenem, légy velünk türelmes, mert szeretnénk megérteni azt, amit mi nem érthetünk meg – a Te útjaidat, céljaidat, tetteidet. Uram, hadd járjunk a Te szeretetedben, Jézus nevében.

Jób könyve

31-37. Fejezet

Jób utolsó válasza nagyon hosszú, amelyben saját igazságáról és jóságáról beszél a barátainak.

Szövetséget kötöttem a szememmel, hogy ne tekintsen a szüzekre.

Mi lett volna akkor osztályrészem Istentől onnan fentről, vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból?

Hiszen veszedelem vár az álnokra, szerencsétlenség a gonosztevőkre!

Jól láthatja utaimat Isten, és számon tarthatja minden lépésemet.

Ha hamisan jártam, és lábam csalásra sietett,

mérjen meg engem igaz mérleggel, és megtudja Isten, hogy feddhetetlen vagyok.

Ha lépésem letért a jó útról, ha szívem a szememet követte, vagy kezemhez szenny tapad,

más egye meg, amit vetettem, és ami nekem sarjadt, tépjék ki gyökerestül!

Ha szívem asszony után bolondult, és leselkedtem felebarátom ajtajánál,

másnak öröljön a feleségem, és mások hajoljanak rá.

Mert gyalázatos dolog ez, és bírák elé való bűn.

Olyan tűz ez, amely a pusztulás helyéig emészt, és minden jövedelmemet gyökerestül irtja ki.

Ezekkel a dolgokkal vádolták meg Jóbot barátai, de mindegyiket tagadj, mert azt mondja, hogy szövetséget kötött Istennel.

Jézus azt mondta, hogy ha egy férfi kívánsággal néz egy asszonyra, akkor már a szívében elkövette a paráznaságot. Jób azt mondja, hogy ő nem nézett más asszonyokra, hanem meg volt elégedve saját feleségével. „Ha nem így volna, akkor megérdemelném a büntetést, de tudom, hogy ártatlan vagyok.”

Miért nem ítél meg igazságosan az Isten, miért kapok több büntetést annál, mint amit megérdemlek?

A kívánságról azt mondja Jób, hogy emésztő tűz, amely a sóvárgó ember minden jövedelmét elpusztítja. A Biblia beszél olyan emberekről, akik ostoba asszonyok miatt kegyelem kenyérre jutottak. Mekkora pusztulást tud okozni a korlátok nélküli kívánság! Nagy embereket tud elpusztítani, a földdel egyenlővé tudja tenni őket.

Ha semmibe vettem szolgám vagy szolgálóm igazát, amikor perük volt ellenem, mitévő lennék, ha rám támadna Isten, mit felelnék neki, ha számon kérné?

Nem az alkotta-e őt, aki engem az anyaméhben? Nem ugyanaz formált-e bennünket az anyaölből?

Jób itt azt mondja, hogy nem uralkodott a szolgálói fölött, hanem egyenlőként kezelte őket. Tragikus, amikor emberek bárki máshoz képest magasabbrendűként tekintenek önmagukra, ahelyett, hogy felfognák, hogy mindnyájunkat Isten teremtett. Isten szemében nincsen felsőbbrendűség, nincs rangsor az emberek között: igaz ez férfire, nőre, szolgálóra s szabadra, mind egyenlők vagyunk Jézus Krisztusban.

Mégis úgy tűnik, hogy az ember mindig mások fölé akarja emelni önmagát, és azt akarja, hogy mások meghajoljanak előtte. Tragikus, hogy mindenféle rangsorokat hoztak létre az emberek, és hajbókolnak egymásnak.

Jób egyenlőként kezelte a szolgálait, mert tudta, hogy minden embert Isten formált, és ugyanakkor Isten a szívében viseli a szegények ügyét. A Biblia azt mondja, hogy Isten meghallja a szegények kiáltásait, és megbosszulja a szegények elnyomását.

Ha megtagadtam a nincstelének kívánságát, és az özvegy szeméit epedni engedtem,

ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva nem evett belőle,

akit ifjúságom óta apjaként neveltem, és anyám méhétől fogva vezettem,

ha elnéztem, hogy a veszendő ruhátlan, és a szegénynek nincs takarója,

ha nem áldott engem, mert dereka juhaim gyapjától fölmelegedett,

ha az árva ellen kezet emeltem, mert láttam, hogy a kapuban segítségemre vannak,

akkor essék le vállam a lapockámról, törjön le tőből a karom!

„Ha nem segítettem a szegényeket, és hagytam őket éhezni, miközben én bőségben éltem, akkor essen le a karom.” Saját magára mond átkokat, ha ezek igazak!

A keleti kultúrában a vendéglátás, a segítség, a jótekonyság nagyon fontos dolog volt, főleg az utazókkal szemben.

Emlékeztek, amikor Ábrahám vendégül látta a látogatóit, behívta magához, ételt készíttetett nekik, és később kiderült, hogy angyalok.

Krisztus testében is fontos kell legyen ez a fajta vendégszeretet. Amikor Pál a gyülekezet elöljáróival kapcsolatban ír, akkor az egyik fontos kiválasztási kritérium a vendégszeretet volt.

Nagyon kedves az Úr előtt, ha idegeneket behívunk a házukba, ha átutazóban vannak, és meghívjuk őket egy vacsorára. A Biblia szerint vigyázzatok, mert lehet, hogy egy napon angyalokat láttok vendégül anélkül, hogy tudnátok róla.

Édesapám nagyon komolyan vette ezeket a bibliai sorokat. Ugyanakkor azt is olvasta a Jakab levelében, hogy rosszul tesszük, ha különbséget teszünk az emberek között: ha drágakövekkel felékesítve jönnek, akkor az első sorokba ültetik őket, ha pedig rongyokban, akkor a hátsó sorba.

Gyermekkoromban ő a gyülekezeti köszöntő szolgálatban tevékenykedett, és amikor az emberek szegényesen öltözve jöttek, akkor nagyon gáláns módon beültette őket a legelső sorba, majd meghívta őket ebédre. Nagyon érdekes vendégeink voltak akkoriban!

Volt egy fickó, akit egyszer édesapám meghívott vacsorára, és aztán ott maradt nálunk néhány hétig. Nagyon érdekes ember volt. Amikor anyukám azt mondta, hogy tekerjem fel a porszívó zsinorját, akkor a fickó azt mondta: „Ez 27 másodpercedbe került, de te képes vagy megcsinálni mindezt 15 másodperc alatt is. Tekerd le, és most csináld meg 15 másodperc alatt.” Mindennek megmérte az idejét, mindent addig kellett csinálni, amíg elég gyorsá váltam.

Később megtudtuk, hogy ez a fickó egy bankrabló volt, és igen sok bankrablás és börtöni kiszabadulás agytrösztje volt: ezért stopperezett mindent.

Amikor elkezdte mesélni a sztorijait, megbabonázva és mozdulatlan pozícióban hallgattuk őt.

Édesapám minden vasárnap a helyi börtönben beszélt a raboknak, és egy nap azt mondta nekik. „Emberek, Isten megválaszolja az imádságokat – Jézus azt

mondta, hogy ha bármit kértek az én nevemben, az Atya meg fogja tenni. Kérjétek nyugodtan bármit Istentől, amire szükségetek van. Próbáljátok ki, hogy igaz-e Isten Igéje, vagy nem?”

Ez a fickó, Jimmy is ott ült a cellájában, és miután édesapám kiment a börtönből, odafordult a börtöntársához, és megkérdezte tőle: „Hallottad, hogy mint mondott ez az ember? Sok börtönből kiszabadultam már, de ez még érdekesebb lenne. Gyere, térdeljünk le, és kérjük Istent, hogy jövő vasárnapig szabadítson ki minket. Ha ezt megteszi, akkor elmegyünk annak az embernek a gyülekezetébe.” Édesapám a vasárnapi iskola felügyelője is volt a gyülekezetünkénél, és ezért minden vasárnap fél órával korábban mentünk a templomba. Amikor azon a vasárnapon megérkeztünk, ott sétált ez a fickó fel s alá a templom épülete előtt, és amikor meglátta apukámat, kinyitotta az autó ajtaját az édesanyámnak, és a szállodaportás hangjával megszólalt: „Jó reggelt Mr. És Mrs. Smith, örülök, hogy itt vannak ma reggel. Én Jimmy vagyok.” Édesapám köszöntötte őt illendőképpen, és meghívta vacsorára. Így került hozzánk.

Végül miután elment tőlünk, édesapám elment a seriffhez, és megkérdezte, hogy vajon hogyan került ki a börtönből. A seriff pedig így válaszolt: „Mr. Smith, ez egy tévedés miatt történt meg, mert nem kellett volna kiengedjünk azt az embert. A fogvatartottakról készült kis kártyák tetejére mindig egy jelet teszünk, ha máshol is körözik őket, de mivel egy új gépirónk van, ő azt gondolta, hogy ez a jel nem mutat jól a kártya tetején, és a kártya aljára helyezte el azt. Azon a vasárnapon végignézték a kártyákat, és látták, hogy ezt a fickót már a megengedettnél hosszabb ideje tartják fogva, anélkül, hogy bármit is rábizonyíthattak volna, és mivel nem húzták ki teljesen a kártyát, nem látták rajta a jelet.

Behívták Jimmyt, és mondták neki, hogy szabadon elmehet. „Micsoda?!” kérdezte Jimmy. „Szabad.” Ilyen könnyű szabadulásom még nem volt börtönből, gondolta, Jimmy.

Hát ez nem volt egy angyal.

*Nem örültem gyűlölőm vesztének, nem ujjongtam, ha baj érte,
nem szoktam számmal vétkezni, átkot kérve valakire.*

Nem mondhatták sátram vendégei, hogy valaki nem lakott jól nálam hússal.

Nem hált jövevény az utcán, ajtómat kitártam az utas előtt.

*Ha emberi módon eltitkoltam vétkeimet, keblembe rejtve bűnömet,
bizony, akkor tarthatnék a nagy tömegtől, retteghetnék a nemzetségek
megvetésétől, hallgatnék, és az ajtón sem lépnék ki.*

*Bárcsak meghallgatna valaki! Íme, ez a végszóm: Válaszoljon a Mindenható, írjon
vádiratot, mint vádlóm.*

Bizony, én azt a vállamra venném, és a fejemre kötném, mint koronát.

Lépteim számát is megmondanám neki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá.

Ha a termőföldem ellenem kiáltott, és valamennyi barázdája sírt,

ha termését fizetés nélkül ettem, vagy művelőit agyonhajszoltam:

tővis teremjen búza helyett, és gyom árpa helyett! Itt végződnek Jób beszédei.

Bildád, Cófár és Elifáz már nem válaszoltak Jóbnek, mert igaz volt a saját szemében.

Ez a három férfi nem válaszolt többé Jóbnek, mivel ő igaznak tartotta magát.

Akkor haragra gerjedt a Búzból, Rám nemzetségéből való Elíhú, Barakél fia. Megharagudott Jóbra, amiért igaznak tartotta magát Istennel szemben.

Gyakran a magunk igazát mondjuk, ahelyett, hogy Isten igazságát jeletenénk ki. Tudom, hogy Isten jó, igaz és igazságos. Nem értem, hogy miért teszi mindezt, de ennek ellenére tudom, hogy igaz.

Jób nem ezt mondta, hanem a maga igazát hangsúlyozta, és azt mondta, hogy Isten igazságtalan, mert Jób maga semmit sem tett azért, hogy ezekkel súlytsa őt.

De három barátja ellen is haragra gerjedt, mert nem találták meg a kellő választ, pedig bűnösnek tartották Jóbot.

Elíhú azonban várt a Jóbhoz szóló beszédével, mert azok idősebbek voltak nála.

De amikor látta Elíhú, hogy nincs több válasza a három férfinak, akkor haragra gerjedt.

Megszólt a Búzból való Elíhú, Barakél fia, és ezt mondta: Én még fiatal vagyok, ti pedig öregek. Ezért hátrahúzódtam, és félttem elmondani nektek, amit tudok.

Azt gondoltam: beszéljenek a korosabbak, adják tudtul a bölcsességet az idősebbek.

De csak a lélek az a halandóban, a Mindenható lehelete, ami értelmessé teszi.

Nem az idősek a bölcsek, és nem a vének értenek az ítélethez.

Érdekes megjegyzéseket tesz: De csak a lélek az a halandóban, a Mindenható lehelete, ami értelmessé teszi. Látta, hogy Isten adja a bölcsességet az embernek, de a nagy emberek, a vének, nem mindig bölcsek.

Ezért azt mondom, hallgass rám, hadd mondjam el én is, amit tudok.

Én kivártam, amíg beszéltek, figyeltem, amíg okoskodtatok, míg a szavakat kerestétek.

Nagyon ügyeltem rátok, de senki sem tudta Jóbot megcáfolni, egyikőtök sem felelt meg mondásaira.

Ne mondjátok: olyan bölcsességre bukkantunk, melyet csak Isten győzhet le, nem ember.

Nem hozzám intézte szavait, ezért nem a ti mondásaitokkal felelek neki.

Megjijedtek, nem válaszoltak többé. Cserbenhagyták őket a szavak.

Vártam, de ők nem beszéltek. Megálltak, és nem szóltak többet.

Hadd mondjam el én is a magamét, hadd mondjam el én is, amit tudok!

Mert tele vagyok szavakkal, szorongat engem belül a lélek.

Olyan már a bensőm, mint amikor a bornak nincs nyílása, széthasad, mint újbortól a tömlők.

Beszélek tehát, hogy levegőhöz jussak. Megnyitom számat, és válaszolok.

Nem leszek személyválogató senkivel szemben. Nem hízelgek senkinek sem.

Nem is értek a hízelgéshez. Hamarosan el is ragadna engem alkotóm.

Nagyon tetszik ez nekem! Annyi éven keresztül hallgattam hízelgést, hogy már belebetegedtem ebbe. „Hölgyeim és uraim, hadd mutassam be önöknek Isten emberét...”, és ehhez hasonló hízelkedő titulusokat, amit embereknek adunk.

Elíhú azt mondja, hogy tisztelem a korotokat, de nem vagyok személyválogató, nem tisztelem az embert úgy, hogy hízelkedjek, és leboruljak előtte.

A szívem belebetegedett abba, hogy még a keresztény közösségekben is magas polcra akarjuk helyezni az embereket.

JAVITVA 25:35

Ezért halld meg, Jób, szavaimat, figyelj minden beszédemre!

Most már kinyitom a számat, nyelvem hegyén a szó.

Őszinte szívvel szólok, és tudós ajkam tisztán beszél.

Engem Isten Lelke alkotott, a Mindenható lehelete éltet.

Felelj nekem, ha tudsz, készülj, és állj ki ellenem!

Lásd, én is olyan vagyok Isten előtt, mint te: agyagból formáltak engem is.

Ne félj és ne ijedj meg tőlem, nem akarlak erőszakkal kényszeríteni.

Te azt mondtad fülem hallatára, és én hallottam hangos szavaidat:

Tiszta vagyok, vétség nélkül, ártatlan vagyok, nincs bűnöm,

Isten mégis talál bennem kifogásolnivalót, ellenségének tart engem,

béklyót tett a lábamra, ellenőrzi minden ösvényemet.

Erre azt felelem, hogy nincs igazad, mert Isten nagyobb a halandónál.

Miért pereltél vele, hogy egyetlen szóra sem ad választ?

Isten nem tartozik sem bocsánatkéréssel sem magyarázattal neked, Jób. Pál azt mondta Istenről, hogy Ő az agyagedény készítője, mi vagyunk az agyag – milyen joga van az agyagnak megkérdezni, hogy „miért alkottál ilyené engem?” Nincs jogunk Istent megkérdőjelezni, mert Ő szuverén módon rendelkezhet az életem fölött, és azt csinálhat belőlem, amit csak akar. Készíthet belőlem egy poharat vagy akár egy szemetes kukát is. Gyakran szeretném, hogy megmagyarázza, hogy miért tette velem azt, amit tett, de Ő nem tartozik nekem magyarázattal.

Azt gondoljátok, hogy majd a mennyországban leülünk Istennel, és feltesszük neki a kérdést, hogy „emlékszel, Uram még 1980-ban arra a furcsa esetre, miért tetted azt Uram?” Erről szó sem lesz. Amikor megérkezünk oda, olyan boldogok leszünk, hogy ott lehetünk, és annyira várni fogjuk az elkövetkező dolgokat, hogy eszünkbe sem fog jutni, hogy ilyen kérdéseket tegyünk fel Istennek. Akkor már egyáltalán nem fog ez érdekelni.

Hiszen szól az Isten így is meg amúgy is, de nem törődnek vele.

Álomban, éjszakai látomásban, amikor mély álomba merül az ember, vagy a fekvőhelyén szendereg,

akkor ad kijelentést az embernek, és intelmeire pecsétet tesz.

Így téríti el az embert a rossz cselekedettől, és így óvja meg az embert a kevélységtől.

Isten sokféleképpen szokott szólni: álmokon keresztül, látomásokon keresztül – de fontos, hogy szívünk nyitva álljon Isten hangjára. Szerintem Isten igen gyakran beszél, csak mi nem értjük mindig, mert valami nagy csoda hangra várunk, pedig Ő sokszor nagyon szépen, természetes módon szól, és észre esem vesszük, hogy Ő szólt. Beszélhet az Igéjén és a barátainkon keresztül is, nincs határa azoknak a módoknak, amiken keresztül Isten az emberhez szólhatna.

Illés azt mondta, hogy Isten nem volt a tűzben, nem volt a szélben, nem volt a földrengésben, és végül megszólalt egy halk hang, és Ő volt az. Ez akkor így történt, de tudjuk, hogy Isten a tűzből szólt Mózeshez, a földrengésen keresztül szólt a börtönfelügyelőhöz, és még nagyon sokféleképpen szokott beszélni. A kérdés az, hogy én rá vagyok-e hangolódva az Ő szavára?

Elhiszitek-e, hogy ebben a teremben ma este sokféle kép látszik és sokféle hang hallatszik? De szükség van egy olyan „rádióra”, amelyet ráhangoltok ezekre a hangokra, és így meghallhatjátok őket.

Szerintem saját akaratunkból kell kérjük Őt, hogy „Istenem, szólj hozzám, mutasd meg a dolgokat”, és utána várni kell arra, hogy meghalljuk az Ő hangját. Ha nem várunk a válaszára, akkor nem is hallhatjuk meg azt. Ha nem kérdezzük Istentől direkt kérdéseket, akkor nem is kaphatunk direkt válaszokat.

Így akarja megőrizni lelkét a sírtól, és életét, hogy ne dőlje át fegyver.

Így fegyelmezi fekvőhelyén fájdalommal és csontjainak szüntelen háborgásával.

Megutáltatja vele az ételt, lelkével kedvenc eledelét.

Húsa lesoványodik, alig látható, azelőtt nem látható csontjai kiállnak.

Közeledik lelke a sírgödörhöz és élete a halottakhoz.

Elihú leírja Jób jelenlegi helyzetét.

Ha van mellette egy angyal a sok közül, aki közvetítőként melléáll, és megmondja az embernek kötelességét,

akkor könyörül rajta Isten, és ezt mondja: Váltsd ki, hogy ne jusson a sírba, elfogadom a váltságdíjat!

Teste duzzad az ifjúságtól, visszatér fiatalsága.

Istenhez könyörög, és ő kegyelmes lesz hozzá, megengedi, hogy arcát örvendezve nézze, és újból elfogadja őt igaznak.

Ő pedig éneken mondja el az embereknek: Vétkeztem, mert görbévé tettem az egyenest, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem.

Megváltott engem, hogy ne juszak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjek.

Mindezt kétszer-háromszor is megteszi Isten az emberrel, hogy visszahozza őt a sírból, és ráragyog az élők világossága.

Figyelj, Jób, hallgass rám! Légy csendben, most én beszélek!

Ha lesz mondanivalód, felelj, beszélj, mert neked szeretnék igazat adni.

Ha pedig nem lesz, hallgass rám! Légy csendben, majd én bölcsességre tanítlak.

Eléggé helyénvaló, amit Elihú mond: Isten gyakran azért használja a nehézségeket az életünkben, hogy megőrizzen a végső pusztulástól. Isten gyermekeként nagyon jó helyzetben vagyunk, mert Isten nem engedi meg, hogy egyes dolgokat megtegyünk. Lehet, hogy azt a bizonyos bűnt mindenki megteheti körülötted, mert ők nem Isten gyermekei. De mivel Ő az apukád, és örködik fölötted, ezért nem engedi meg, hogy te megússzad a bűnt következmények nélkül, azért, hogy távol tartson a pusztulástól. Meg fog állítani, megengedi, hogy elkapjanak, és nem úszod meg.

Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítéseit, mert akit az Úr szeret, azt megdorgálja. Ha életed során nem kapsz dorgálásokat, akkor nem igazán vagy Isten gyermeke. Ha úgy teheted meg a gonosz dolgokat, hogy senki nem állít meg, akkor én nagyon aggódnék a helyedben. Mert ha Isten gyermeke vagy, akkor Ő ezt nem engedi sokáig így menni. El fognak kapni téged azért, hogy megmentsen téged a pusztulástól.

Megint megszólalt Elihú, és ezt mondta:

Hallgassatok szavaimra, bölcsek, figyeljetek rám, ti tudósok!

Mert a fül úgy vizsgálja a szavakat, ahogyan az íny kóstolja az ételt.

*Keressük meg együtt az igazságot, értsünk egyet abban, mi a jó.
Hiszen ezt mondta Jób: Igaz vagyok, de Isten megfosztott igazamtól.
Azt kell hazudnom, hogy nincs igazam?! Halálos nyíl talált el, pedig nem vagyok
hitszegő.
Melyik ember olyan, mint Jób? Úgy issza a gúnyolódást, mint a vizet,
egy társaságban forog a gonosztevőkkel, és a bűnös emberekkel jár!
Mert ezt mondja: Nem használ az embernek, ha örömét leli Istenben.
Azért ti okos emberek, hallgassatok rám! Távols van Istentől a bűn, és a
Mindenhatótól az álnokság.
Tettei szerint fizet az embernek: mindenki azt találja, amit keresett.
Bizonyos, hogy Isten nem követ el törvényteleniséget, és a Mindenható nem
ferdíti el az igazságot.
Ki bízta rá a földet, és ki készítette az egész világot?
Ha csak magával gondolna, visszavenné magához lelkét és leheletét,
egyszerre kimúlna minden test, és az ember visszatérne a porba.
Ha elég értelmes vagy, halld meg ezt, figyelj hangos beszédemre!
Kormányozhat-e, aki gyűlöli a törvényt, és te bűnösnek tarthatod-e az igazat, a
hatalmást,
őt, aki azt mondhatja a királynak, hogy semmirekellő, és a fejedelmeknek, hogy
bűnösök,
aki a vezető emberekkel szemben nem személyválogató, és a gazdagokat nem
helyezi a nincstelenek elé, mert mindegyik az ő keze alkotása?!
Minden embert Isten alkotott, és ahogy Pál is mondta: „Ki vagy te, ember, hogy
megítélsz másokat. Mindenki az Ura előtt áll, vagy bukik...” Isten képes minden
embert felállítani. Nem kell az ítékezés hibájába essünk...” Ne ítéljetek, hogy ne
ítéltessetek.”
Egy szempillantás, és meghalnak éjnek idején. Megrendülnek a népek és
elenyésznek, távozniuk kell a hatalmasnak is, mégpedig nem emberi erő által.
Mert ő szemmel tartja az ember útját, és látja minden lépését.
Még a sötétségbe és a halál árnyékába sem rejtőzhetnek el a gonosztevők.
Mert Istennek senkit sem kell sokáig megfigyelnie, hogy ítéletre kerüljön eléje.
Hatalmasokat zúz össze vizsgáltság nélkül, és másokat állít a helyükre,
mert ismeri tetteiket. Egy éjjel ellenük fordul, és szétmorzsolja őket.
Ott bünteti meg a bűnösöket, ahol mindenki látja:
mert elfordultak tőle, semmit sem törődtek útjaival.
Miattuk száll hozzá a nincstelenek kiáltása, ő pedig meghallgatja a nyomorultak
kiáltását.
Ha tétlen marad, ki ítélné el? Ha el akarja rejteni arcát, ki láthatja meg, akár
egy nép, akár egy ember?
Nem engedi uralkodni az elvetemülteket, sem azokat, akik törbe csalják a népet.
Mondhatja-e valaki Istennek: Megbűnhődtem, nem leszek rossz!?
Te taníts meg arra, amit én nem látok. Ha álnokságot követtem el, nem teszem
többé.
Azt mondja Jóbnak, hogy jobban járna, ha megkérdezné Istentől, hogy milyen
bünt követett el, és megkérné Őt, hogy tanítsa meg arra, hogy többé ne tegye
azt.*

Talán azt torolja meg, amit te megvetendőnek tartasz? Most neked kell döntened, nem nekem! Mit tudsz felelni?

Ezt mondják majd nekem az értelmes emberek, és a bölcs férfiú, aki engem hallgat:

Jób beszél, de értelmetlenül, szavait nem fontolta meg.

Bár sokáig tartana Jób próbatétele, mivel úgy felelt, mint az álnokok!

Hiszen vétkét hűtlenséggel tetézi, csapkodja közöttünk a kezét, és szaporítja istenellenes szavait.

Ezzel azt mondja Elihú, hogy „Jób, ez még nem minden, az szeretném, ha Isten a végsőig megpróbálna téged, mert itt kiabálsz velünk, és azt mondd, hogy Isten nem igazságos.”

Tovább beszélt Elihú, és ezt mondta:

Jogosnak gondolod-e, ha ezt mondd: Igazam van Istennel szemben?

Ilyet azért nem mondott Jób, de Elihú azt állítja, hogy Jób szavaiból ez következik.

Ha így szólsz: Mit érek veled, mi hasznom abból, ha nem vétkezem? -

Én megadom rá neked a választ, neked is, meg a barátaidnak is.

Tekints az égre és lásd meg! Nézd a fellegeket, milyen magasan vannak fölötted!

Ha vétkezel, mit ártasz neki? Bármennyi a bűnöd, mit tehetsz ellene?

Ha igaz vagy, mit adsz neki, vagy mit kap tőled?

Csak a magadfajta embernek árt a bűnöd, és az ember fiának használ igazságod.

Másszóval, mit tudsz adni Istennek, vagy mit tudsz elvenni Tőle? Ha igaz életet élsz az miben használ Istennek? Ha bűnös az életed, gondolod, hogy az elvesz Istentől valamit?

Isten annyira sokkal van az emberek felett...

Mi lehet Istennek az előnye abból, ha én jó életet élek? Vagy mi az Ő hátránya?

Lehet, hogy Istent ez nem befolyásolja, de másokat, akik körülöttem élnek, igen.

A sok elnyomás miatt kiáltoznak az emberek, jajgatnak a hatalmasok karja miatt.

De nem mondják: Hol van az én teremtő Istenem, aki éneket ad számba éjszaka, aki többre tanít minket, mind a föld állatait, és bölcsebbé tesz az égi madaraknál?

Ezért kiálthatnak a gonoszok kevélysége miatt, de ő nem válaszol.

Bizony a hiábavalóságot nem hallgatja meg Isten, a Mindenható nem veszi tekintetbe.

Akkor sem, ha azt mondd, hogy nem veszed észre, előtte van ügyed, de várnod kell.

Mivel még nem büntetett meg eléggé haragjában, és még nem vette tudomásul, hogy mily nagy a vétek,

azért tátja föl Jób hiábavalóságra a száját, és szaporítja a szót tudatlanul.

Azután így folytatta beszédét Elihú:

Légy egy kis türelemmel, majd fölvilágosítlak, mert van még mondanivalóm Istentről.

Messziről hozom, amit tudok, hogy igazoljam Alkotómat,

mert beszédem valóban nem hazugság. Tökéletes tudás áll előtted.

Ez a fiatalember túl önteltté vált.

Milyen hatalmas az Isten! Mégsem vet meg senkit. Hatalmas, erős szívű.

Nem tartja életben a bűnöst, de a nyomorultnak igazságot szolgáltat.
Nem veszi le szemét az igazról, sőt királyi trónra ülteti, örökre fölmagasztalja.
Ha pedig bilincsekbe verik, és a nyomorúság köteleivel tartják fogva őket,
ezzel tettüket adja tudtukra, és vétkeiket, mert fölfuvalkodtak.
Megnyitja fülüket az intelem befogadására, és meghagyja, hogy térjenek meg a gonoszságból.
Ha hallgatnak rá, és szolgálják őt, napjaikat jólétben töltik, és éveiket boldogságban.
De ha nem hallgatnak rá, dárda üti át őket, és kimúlnak tudatlanságuk miatt.
Az elvetemült szívűek dacosak maradnak, nem kiáltanak Istenhez, ha megköti őket.
Ezt a mondatot is Jóbnak címezi, mert Jób azt állította, hogy ő ártatlan, ezért képmutatónak mondja őt, aki Isten haragját vonja magára.
Már fiatalon elhal a lelkük, s életük, mint a paráznáké.
A nyomorultat a nyomorúság által menti meg, és a sanyargatás által nyitja meg fülüket az Isten.
Téged is kivezetne a nyomorúság torkából tágas helyre, ahol nincs szorultság, és bőven kerülne asztalodra zsíros étel.
Ha megbántad volna bűnödöt, akkor Isten kivezetett volna ebből a nyomorúságból.
De te igaztalan ítélkezéssel vagy tele, és jogosan ér utol az ítélet.
Csak az indulat ne ragadjon el, ha csapás ér, és ne áltasd magad nagy váltságdíjjal.
Eljut-e hozzá a nyomorúságból segélykiáltásod és minden erőfeszítésed?
Ne vágyódj arra az éjszakára, amikor népek tűnnek el a helyükről!
Vigyázz, ne fordulj a gonoszsághoz, ne válaszd azt a nyomorúság helyett!
Mily fenséges az erős Isten! Van-e hozzá fogható tanítómester?
Ki kérheti tőle számon magatartását? Ki meri azt mondani róla, hogy álnokul járt el?
Inkább arra gondolj, hogy magasztald tetteit, amelyekről énekelnek az emberek!
Minden ember reá tekint, de mint halandó, csak messziről látja.
Milyen magasztos az Isten! De nem ismerhetjük meg, éveinek száma kifürkészhetetlen.
Mert összegyűjti a vízcseppeket, a felhőből esőt szítál,
amelyet a fellegek árasztanak, bőségesen hullatnak az emberre.
Elihú beszéde közben minden bizonnal egy nagy vihar volt készülőben, amelyet ő beleszó a beszédébe, és nemsokára maga Isten fog megszólalni a vihar közepéből.
Értheti-e valaki, miért terül szét a viharfelhő, miért dörög annak sátra?
Világosságot áraszt maga körül, de a tenger mélyét beborítja.
Mert ezekkel ítélkezik a népek fölött, de eledelt is ad bőségesen.
Mindkét kezét villámfény borítja, és ráküldi ellenfeleire.
Hírt ad róla a mennydörgés, a jóság is érzi közeledését.
Bizony, megremeg ettől a szívem, és csaknem kiugrik a helyéből.
Hallgassátok figyelmesen mennydörgését és a morajlást, mely szájából jön ki.
Az egész ég alatt szétterjeszti, villámfényét is a föld pereméig.

Utána mennydörgés bömböl, dörög fenséges hangon: szüntelenül hallatszik a hangja.

Csodás hangon mennydörög az Isten, és nagy tetteket visz véghez, amelyeket meg sem értünk.

Megparancsolja a hónak, hogy hulljon a földre, a záporosőnek és a felhőszakadásnak, hogy zuhogjon.

Minden emberi kezet lefog, hadd tudja meg minden ember, hogy most ő cselekszik!

A vadállat is rejtekébe húzódik, és búvóhelyén tanyázik.

Kamrájából előjön a szélvihar, Észak csillagzata felől a hideg.

Isten leheletétől jég támad, a víz felszíne jégpáncél lesz.

Majd nedvességgel terheli meg a felleget, és villámot szór a felhő.

Gomolyog az körös-körül, hogy az ő irányítása szerint megtegye mindazt, amit csak parancsol az egész föld kerekiségén.

Egyszer büntetésül adja földjére, máskor meg szeretetből.

Figyelj csak ide, Jób! Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!

Tudod-e, mikor rendelkezik úgy az Isten, hogy villámfénye ragyogjon a felhőben?

Tudod-e, miért lebegnek a fellegek, a tökéletes tudás csodái?

Hogyan melegednek át ruháid, ha nyugton hagyja a déli szél a földet?

Ott voltál-e, amikor a felhőtakarót formálta, mely szilárd, mint az öntött tükör?

Mondd meg nekünk, mit mondjunk neki? Nem jutunk hozzá a sötétség miatt.

Kell-e mondani neki, ha beszélni akarok? Mondta-e valaha ember, hogy el akar veszni?

Még nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul.

Észak felől aranyló szél támad, Isten körül félelmetes ragyogás.

A Mindenhatót nem tudjuk megtalálni, hatalmas fenséges. A jogot és a teljes igazságot mégsem nyomja el.

Azért félik őt az emberek, mert rá sem néz azokra, akik bölcsnek tartják magukat.

Jób könyve

38-42. Fejezet

Ekkor megszólalt az ÚR a viharban, és ezt mondta Jóbnak:

Ki akarja elhomályosítani örök rendemet értelem nélküli szavakkal?

Övezd hát föl derekadat férfiasan! Én kérdezlek, te meg oktass engem!

Hol voltál, amikor a földnek alapot vetettem? Mondd el, ha tudsz valami okosat!

Tudod, ki szabta meg annak méreteit, vagy ki feszített ki fölötte mérőszinórt?

Mire vannak erősítve oszlopai, vagy ki helyezte el sarokkövét,

amikor együtt vigadoztak a hajnali csillagok, és ujjongtak mind az istenfiak?

Isten most a teremtésről mesél Jóbnak, a természetről beszél, és rámutat arra, hogy Jób erről nagyon keveset tudhat.

A hajnalcsillag szó gyakran az angyalokra utal. Például a Jelenések könyvének 13.-ik fejezetében, amikor a sárkányt levetették a mennyből, akkor a csillagok egyharmadát magával ragadta – mindez azokra az angyalokra utal, akik a sátánnal együtt elbuktak.

El tudjátok képzelni azt az időt, amikor Isten a földet teremtette és az angyalokat? A hajnalcsillagok együtt énekeltek, és ujjongtak az istenfiak, akik szintén az angyalok voltak. Jézus Krisztus Istennek egyszülött Fia, de az angyalokat is istenfiaknak nevezik.

Az Újtestamentumban ezt olvashatjuk

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Milyen dicsőséges esemény lehetett az, amikor Isten megteremtette a földet! A továbbiakban erről beszél Isten Jóbnak:

Ki zárta el ajtókkal a tengert, amikor buzogva előtört a föld gyomrából,

amikor felhőbe öltöztettem, és sűrű homállyal takartam be,

amikor határt szabtam neki, zárat és ajtókat raktam rá,

és ezt mondtam: Eddig jöhetsz, tovább nem! Ez ellene áll büszke hullámaidnak!

Lett-e parancsodra reggel, mióta élsz? Kijelölted-e a hajnalnak a helyét,

hogy szélénél fogva megragadja a földet, és lerázza róla a bűnösöket?

Formálódik, mint az agyag a pecsét alatt, és előtűnik a föld, mintha fel volna öltöztetve.

Így veszi el a bűnösöktől a világosságot, és összetöri a fölemelt kart.

Eljutottál-e a tenger forrásáig? Bejártad-e a mélység alját?

Föltárultak-e előtted a halál kapui? A halál árnyékának kapuit láttad-e?

E fejezet második versében azt mondta Isten, hogy *ki akarja elhomályosítani örök rendemet értelem nélküli szavakkal?*

Isten azért fedtte meg Jóbot, mert olyan dolgokról beszélt, amelyekről semmit sem tud. Jób azt mondta, hogy bárcsak meghalhatna, mert ott a halálban minden nyugodt, nincs emlékezés, nincs gondolat, csak nyugalom. Ezért kérdezi meg Isten tőle, hogy *Föltárultak-e előtted a halál kapui? A halál árnyékának kapuit láttad-e?*

Ezért is hibás dolog, ha Jób szavainak nyomán be akarjuk bizonyítani, hogy a lélek tudat nélkül alszik a halál után.

Megfigyelted-e a földet teljes szélességében? Mondd el mindezt, ha tudod!

Melyik út visz a világosság lakóhelyéhez, és hol a helye a sötétségnek?

Hová bújik a sötétség, amikor este felkapcsolják a villanyokat? Pedig mindig ott van valahol, nagyon közel, mert csak annyit kell tgyünk, hogy lekapcsoljuk a villanyokat, és ismét visszajön.

Vissza tudod-e vinni határai közé, ismered-e a házába vezető ösvényt?

Tudod te, hiszen akkor születél, napjaid száma igen nagy!

Eljutottál-e a hó raktárához? A jégeső raktárát láttad-e?

Minden hópehelyben gyönyörű kincsek rejtőznek. Láttatok-e már felnagyított képet egy hópehelyről? Gyönyörű, geometriailag tökéletesen megtervezett, és nincs két egyforma a földön. Isten hihetetlenül változatosan teremtett meg mindent. Gondoljatok csak bele: vajon hány hópehely lehet egy hatalmas hóviharban? Sokszor egy kontinensnyi területet tud betakarni a hó. És ha azokat a hópehelyeket egyenként mikroszkóp alá helyezzük, hihetetlenül gyönyörű, tökéletesen megtervezett mintákat láthatunk bennük –de egyetlen egy sem hasonlít egymáshoz.

Honnan tudhatta ezt Jób e könyv megírásakor? De aztán Isten még érdekesebbet mond:

A nyomorúság idejére tartogatom ezt, a harc és a háború napjára.

Hogy érti azt, hogy a havat és a jégesőt a háborúra tartogatta? A második világháború alatt, miközben az Egyesült Államok TNT-vel akarta ellátni a szövetséges csapatokat, az egyik TNT-t szállító hajó felrobbant. Ennek következtében Wiseman, egy zsidó tudós felfedezte, hogy ha a TNT-t jégbe csomagolják, akkor biztonságosan szállíthatóvá válik.

Isten kijelentette, hogy a jeget a háború napjára tartogatta, de az ember igen későre jött rá erre.

Melyik útról oszlik el a világosság, és honnan árad szét a keleti szél a földön?

Most már tudjuk, hogy a fény spektroszkóp segítségével fénynyalábokra osztható. Isten mindezt akkor jelentette ki, amikor az embernek erről még fogalma sem volt.

Ki ásott csatornát a felhőszakadásnak, és utat a mennydörgő viharfelhőknek,

hogy esőt adjon a lakatlan földre, az ember nem lakta pusztára,

hogy bőven megitassa a puszta sivatagot, és zöldellő növényzetet sarjasszon?

Ki az apja az esőnek, és ki nemzette a harmatcseppeket?

Kinek a méhéből származik a jég, és az égből hulló darát ki nemzette?

Összesűrűsödnek a vizek, mint a kő, és befedik a mélység felszínét.

Össze tudod-e kötni a Fiastyúk szálait? A Kaszás-csillag köteleit meg tudod-e oldani?

Föl tudod-e kelteni időben az állatöv csillagait? Tudod-e vezetni a Nagymedvét fiaival együtt?

A Fiastyúkot gyakran összetévesztik az amatőr megfigyelők a Kisgöncöllel. Csak a tél közepétől látható, és egy olyan csillagcsoportosulás, amelyet még a hét testvérnek is neveznek. Az Esthajnalcsillag a Kisgöncöl része, és igen tiszta éjszaka szükséges ahhoz, hogy ezt a csillag csoportot láthassuk az égen.

Az asztrológusok szerint a Fiastyúk lehet a Tejútrendszer gravitációs központja, amely körül az egész csillagrendszerünk forog.

A Nagymedve egy rohanó csillag, amely 125.000 mérföldet tesz meg másodpercenként. Isten megkérdezi Jóbot, hogy elvállalná-e ennek a vezetését az égen?

Ismered-e az ég szabályait? Talán te határozod meg uralmát a földön?

El tudod-e juttatni hangodat a felhőkig, hogy vízáradat borítson el téged?

Tudsz-e villámokat küldeni újtukra, és mondják-e neked: Itt vagyunk?

Ki adott bölcsességet a sötét felhőkbe, vagy a légi tüneteknek ki ajándékozott értelmet?

Isten teremtésének csodáiról beszél, bemutatja Jóbnak zseniális alkotómunkája eredményeit.

Ki olyan bölcs, hogy meg tudja számlálni a fellegeket, és ki tudja kiüríteni az ég tömlőit,

ha megkeményedik a föld, mint az öntvény, és egymáshoz tapadnak a göröngyök?

Tudsz-e a nőstény oroszlánnak zsákmányt ejteni, ki tudod-e elégíteni az oroszlánkölykök éhségét,

amikor rejtekhelyükön lapulnak, és a bokrok között leshelyükön fekszenek?

Ki szerez eledelt a hollónak, amikor fiókái Istenhez kiáltanak, és kóvályognak, mert nincs mit enniük?

Tudod-e, mikor ellik a kőszáli zerge, megfigyelted-e, mikor borjazik a szarvas?

Megszámoltad-e, hány hónapig vemhesek, tudod-e, mikor ellenek?

Lefeksznek, megellik borjaikat, és megszabadulnak fájdalmuktól.

Borjaik megerősödnek, felnőnek a legelőn, elszélednek, és nem térnek hozzájuk vissza.

Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el a zebra kötelét?

A pusztát rendeltem otthonává, lakóhelyévé a szikes földet.

Kineveti a városi sokadalmat, nem hallja a hajcsár kiáltozását.

A hegyeken keres legelőt, fölkkutat mindenféle zöld növényt.

Hajlandó-e szolgálni neked a bivaly? Ott hál-e jászolodnál?

Barázdába tudod-e fogni kötéllel a bivalyt, boronálja-e utánad a göröngyöket?

Bízhatsz-e benne, mivel nagy az ereje? Rábízhatod-e a munkádat?

Elhiszed-e róla, hogy behordja gabonádat, és szérűdre betakarítja?

A struccmadár vígan verdes szárnyával, nem gólyaszárny és -toll az!

A földön hagyja tojásait, és a porban költeti ki.

Elfelejtí, hogy a láb eltiporhatja, és a mezei vad eltaposhatja.

Fiaihoz oly mostoha, mintha nem is az övéi volnának. Nem retteg attól, hogy kárba vész fáradsága.

Egyes madaraknak hihetetlen ösztönük van. Van egy olyan madár, amely az Aleutia-szigetéről Alaszkába repül, és ott kikölti fiókáit. Ki tette a fejébe, hogy 2000 mérföldnyi utat tegyen meg az óceán felett, és megérkezzen a szigetre? Miután kikölti a fiókáit Alaszkában, fogja magát és visszatér a szigetekre, de vajon honnan tudja, hogy e hatalmas vízrengeteg közepette, hol van az ő szigete. Mondhatnánk, hogy emlékezett arra az útra, ahol azelőtt már egyszer odarepült? De akkor ki vezeti azokat a fiókákat, akiket az anyjuk Alaszkában hagyott, mert ők

csak a szüleik távoztása után két héttel indulnak útnak? Ők sosem voltak ott azelőtt, mégis odatalálnak!

Isten azt kérdezi Jóbtól, hogy szerinted ki tette mindezt? Azt hiszed, hogy olyan bölcs vagy? Próbálkozhatsz, lássuk meddig jutsz vele?

A struccot sem érdekli, hogy a tojásait hova rakja le, mert nem sok esze van erre. Más állatokba pedig sokkal erősebb anyai ösztönt helyezett Isten.

Te adsz-e erőt a lónak, te ruházod-e fel a nyakát sörénnyel?

Te ugráltatod-e, mint egy szöcskét? Büszke horkantása félelmetes.

Kapálja a csatateret, örvend erejének, és nekirohan a fegyvernek.

Neveti a rettegést, nem remeg, nem fordul vissza a kard elől.

Csörög rajta a tegez, csillog a lándzsa és a kopja.

Dübörögve, reszketve dobog a földön, nem marad veszteg, ha zeng a kürt szava.

Nyerít, valahányszor megszólal a kürt, már messziről megérzi a harcot, a vezérek dörgő hangját és a harci zajt.

A te értelmed műve az, hogy szárnyra kel az ölyv, és kiterjeszti szárnyait dél felé?

A te parancsodra száll-e magasan a sas, és rakja magasban a fészkrét?

Kősziklán lakik, ott tanyázik, a sziklafokon és a bérctetőn.

Onnan kémlel ennivaló után, messzire ellátnak szemei.

Fiókái vért szívnek, és ahol sebesültek vannak, ott terem.

Szólott az ÚR, és ezt mondta Jóbnak:

Mit perlekedik a Mindenhatóval az akadékoskodó? Aki Istennel akar vitatkozni, feleljen neki!

Hát nem nevetséges? El tudjátok képzelni, hogy valaki kioktassa Istent? Milyen ostoba lehet egy ilyen ember! Pedig én is sokszor megpróbáltam: „Istenem, én ezt így látom, és szerintem ezt így kellene csináljad.” Annyira ostoba voltam, hogy azt hittem kioktathatom Őt, és utána azon mérgeződtem, hogy nem követi az utasításaimat!

Sajnos vannak olyan emberek akik ezt még tanítják is: hogyan mondjuk meg Istennek, hogy mikor, mit és pontosan hogy csináljon, mert meg kell csinálja, ha a megfelelő utasításokkal látjátok el Őt. Isten kezéből az ember kezébe helyezik az ember sorsának irányítását. „Te vagy a saját sorsod kovácsa.” Ez nagyon veszélyes dolog.

Jób pedig felelt, és ezt mondta az ÚRnak:

Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem.

Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer: többé nem teszem.

Az ÚR válaszolt Jóbnak a viharból, és mondta:

Övezd csak föl derekadat férfiasan! Én kérdezlek, te meg oktass engem!

Semmivé akarod tenni az én igazságomat? Bűnösnek mondasz engem, hogy te lehess igaz?

Gondolkozatok csak el egy pillanatra ezen, mert gyakran mi magunk is ebbe a hibába esünk: elítéljük Istent azért, hogy mi tűnjünk igaznak. „Vajon hogy tehetett Isten velem ilyen dolgot?” Mert ugye annyira tiszta, jó és igaz vagyok, hogy ezt nem érdemeltem meg... Nagyon veszélyes így gondolkodni.

Van-e olyan karod, mint az Istennek? Tudsz-e olyan hangon mennydörögni, mint ő?

Ékesítsd föl magad fenséggel és méltósággal, öltözz ékességbe és pompába!

*Önts ki dühös haragodat, láss meg minden gögöst, és alázd meg!
Láss meg minden gögöst, és igázd le, tipord el a bűnösöket, ahol csak vannak!
Ásd el valamennyit a föld alá, zárd el őket rejtett helyre!*

Akkor még én is dicsérlek téged, mert megsegített a jobbod.

A következőkben egyes fordítások szerint az elefántról beszél, a 25.-ik verstől kezdve pedig a leviatánról, amelyről nem tudják pontosan, hogy mi lehet. Egyesek szerint korkodil, de lehet, hogy sárkány, vagy viziló.

Ki tudod-e fogni horoggal a krokodilt, le tudod-e szorítani a nyelvét kötéllel?

Tudsz-e kákát húzni az orrába, át tudod-e fúrni kampóval az állát?

Fog-e sokat könyörögni neked, vagy beszél-e hozzád szelíden?

Köt-e veled szövetséget, hogy fogadd fel állandó szolgáltnak?

Játszadozhatsz-e vele, mint a madárral, és megkötheted-e leánykád kedvéért?

Alkudozhatnak-e rajta a cimborák, osztozkodhatnak-e rajta a kereskedők?

Teletűzdelheted-e nyársakkal a bőrért, és halászószigonnyal a fejét?

Nyúlj csak hozzá, majd nem gondolsz többé a harcra!

Mindezen szavakkal Isten azt mutatja meg, hogy Jób nem sok hatalommal rendelkezik a természet fölött. Isten alkotta a természetet, és az ember elég kiszolgáltatottan áll a természet előtt is, hát még Isten előtt.

A 42.-ik fejezetben:

Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak:

Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál.

A Biblia az mondja, hogy Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy mások mondják meg neki, hogy mi van az emberben: mert ismerte az embert, és azt is ami az emberben van.

Egyetlen gondolatot sem lehet elrejetni Isten elől.

A Biblia szerint egy napon Isten megítéli majd minden gondolatunkat, hisz Isten látja az ember szívének minden gondolatát.

Nem elsősorban a cselekedeteink alapján, hanem a motivációink alapján fognak megítélni minket. Lehet, hogy sok jó dolgot teszel, de hibás indítékból. Jézus azt mondta, hogy „semmit ne tegyetek az emberek előtt színlelésből”, azért, hogy az emberek igaznak mondjanak titeket.

Helytelen dolog azért tenni a jót, mert az emberek dicséretét áhítozzuk. A motivációnkat fogja Isten megítélni, és tűzpróba által fogja megítélni tetteinket – sok tettünk fog elégni, akár a fa, széna és szalma, a megmaradókért pedig jutalmat fogunk kapni. Tetteink nagy része, amelyeket rossz motivációból tettünk, nem fogja kiállani a tűz próbáját.

Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám.

Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezlek, te pedig oktass engem!

Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak.

Dicsőséges az a nap az életünkben, amikor Isten a fejünkben a szívünkbe költözik, amikor a tudásból megtapasztalás lesz. „Hallottam, hogy emberek beszéltek Rólad, és is beszéltem Rólad, de Istenem, olyan dolgokról beszéltem, amiket nem láttam, nem értettem. De most látlak Téged.” Mekkora különbség az, amikor a szemeink megnyílnak, és látni kezdik Istent.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők megláttják Istent.” Milyen jó, amikor megnyílnak lelki szemeink, és valódi lelki megtapasztalásban lesz részünk Istennel az életünkben. Ekkor kezdjük megérteni az Írásokat, és egy teljesen új dimenzió tárul fel előttünk, amikor a Lélek által újjá születünk. Nemcsak hallunk már Istenről, hanem fel is fogjuk Őt. Ennek következtében fogjuk felfedezni önmagunkat is, és ezért

Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.

Dániel szólt arról, hogy amikor meglátta Isten dicsőségét a kinyilatkoztatás által, akkor minden, ami jó volt Dánielben, mind csúnyává változott.

Amikor Péter meglátta Jézust, azt mondta: „távozz tőlem, Uram, mert bűnös ember vagyok.” Ézsaiás pedig így szólt, amikor meglátta az Urat: „Jaj nekem, bűnös ember vagyok, és tisztátalan ajkú nép között élek.” Amikor meglátod Istent, akkor érted meg igazán azt, hogy kicsoda vagy te.

Gyakran azt mondják az emberek magukra, hogy „elég rendes ember vagyok”, de amikor meglátták Istent, akkor térdre borulnak, és irgalomért esedeznek. Amikor olyan bűnősként látom önmagam, mint ahogy Isten lát engem, akkor már többé nem csapom be magam azzal, hogy magyarázatot keresek. De mindez előtt először Istent kell meglássam.

Miután az ÚR mindezeket elmondta Jóbnak, így szólt az ÚR a témáni Elifázhoz: Haragra gerjedtem ellened és két barátod ellen, mert nem beszéltelek rólam olyan helyesen, mint szolgám, Jób.

Azért vegyetek hét bikát meg hét kost, menjetek el szolgámhoz, Jóbhoz, és mutassatok be égőáldozatot magatokért! Szolgám, Jób pedig imádkozzék értetek. Mert csak rá való tekintettel nem szégyenítlek meg benneteket, hiszen nem beszéltelek rólam olyan helyesen, mint szolgám, Jób.

Isten egyáltalán nem szereti, ha téves dolgokat terejesztenek róla, és azt sem, ha az Ő nevében olyanokat mondanak, amiket Ő nem mondott. Sokan terjesztenek téves elméleteket Istenről, és ez egyáltalán nem tetszik Istennek.

El is ment a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamái Cófár, és úgy jártak el, ahogyan az ÚR megmondta nekik. És az ÚR újból kegyelmesen tekintett Jóbra.

Az ÚR jóra fordította Jób sorsát, miután Jób imádkozott barátaiért, és kétszeresen visszaadta az ÚR Jóbnak mindazt, amije volt.

Elment hozzá minden férfi- és nőrokona, és minden régi ismerőse, és együtt étkeztek vele házában. Részvétellel vigasztalták azért, hogy olyan sok bajt bocsátott rá az ÚR. Adott neki mindegyik egy pénzt és egy aranykarikát.

Az ÚR pedig jobban megáldotta Jóbot azután, mint azelőtt. Lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara.

Lett még hét fia és három leánya is.

Első leányát Jemimának, másodikat Keciának, harmadikat Keren-Happúknak nevezte el.

Országszerte nem voltak olyan szép nők, mint Jób leányai. Apjuk nekik is adott örökséget fiútestvéreikkel együtt.

Ezután Jób még száznegyven esztendeig élt, és meglátta fiait és unokáit negyedízigen.

Öregen halt meg Jób, az élettel betelve.

Ha Jób valóban Ábrahámmal egyidőben élt, akkor 180 éves kor igen normálisnak számított, abban az időben. Maga Ábrahám is ennyi ideig élt az özönvíz után két generációval.

Jób története a fájdalom, szenvedés témáit feszegette, hogy vajon miért szenvednek az igazak, és miért van az, hogy az istentelenek gyakran jólétben élnek. Végül nem kapunk tiszta és világos választ ezekre a kérdésekre.

Az igazak gyakran szenvednek, betegek lesznek, és nem tudjuk az okokat. Istenfélő emberek is meghalnak fiatalon, és ennek okait sem ismerjük. A bűnösök gyakran bőségben élnek, erre sem tudjuk az okokat.

Mivel nem tudjuk az okokat, ezért nem szabadna téves következtetéseket levonni, ahogy Jób tette. Nem éri meg hogy igaz életet élj – ez volt Jób egyik hibás következtetése. Azt kell szem előtt tartásunk, hogy a „jelenlegi szenvedéseinket nem lehet összehasonlítani azzal a hatalmas dicsőséggel, amely ránk vár akkor, amikor Jézus eljön értünk.” És ez örökkévaló lesz!

Nagyon fontos, hogy sose felejtjük el: amikor Isten velünk bármit tesz, akkor mindig az örökkévalóság szemszögéből közelít meg mindent. Én azonban csak a márt és a holnapot látom, és gyakran a jelenlegi kényelmemmel, bőséggel törődök, de Isten az én örökkévaló nyugalmaimat és örökkévaló áldásaimat tartja szem előtt!

Lehet, hogy most vannak olyan dolgok az életedben, amelyekben elbukhatsz, és ezek lehúzhatnának a pokolba téged. Isten az Ő szeretete miatt azt szeretné, hogy örökké vele lehess, ezért aztán elveszi azt, amiről tudja, hogy eltérítene téged arról az ösvényről, amelyet Ő jelölt ki számodra.

Nem azért van mindez, mert nem szeret, vagy mert haragszik rád, nem is azért, hogy megbüntessen téged. Ő a te örökkévaló jólétedet tartja szem előtt, amelyet sokkal jobban ismer, mint te, és ismeri a gyengeségeidet, a körülötted levő világot, és megpróbál megvédeni a dolgoktól.

Emlékszem, hogy amikor a fiaim kicsik voltak, akkor el voltak bűvölve attól, amikor borotválkozni láttak. Amikor pengét cseréltem a borotvában, akkor megpróbálták megfogni a pengét, de én ráütöttem a kezükre, és azt mondtam, hogy nem játszhatnak azzal.

- De akarunk játszani azzal, apu.
- Nem lehet.
- Gonosz vagy, apa.

Pedig nem voltam gonosz, csak ismertem a veszélyeket, ők pedig nem. Nekik ez érdekes játéknak tűnt, de nem tudták, hogy a kezüket elvághatja a penge. Én tudtam, és ezért tiltottam meg nekik.

Azt hiszem, hogy gyakran haragunkban kiáltunk Istenre, hogy adja meg nekünk, amit akarunk. De Isten tudja, hogy ez megsebezhet, elpusztíthat minket, mert Ő mindig az örökkévalóság szemszögéből tekint ránk, azért nem értjük a jelenlegi kényelmetlenségünket, nélkülözéseinket, de Isten látja előre a következményeket.

Ha mindezt észben tartjuk, akkor nem fogunk felháborodni, amikor látjuk, hogy az istentelenek bővülködnek, mert tudjuk, hogy egy pillanat alatt fognak elpusztulni. Nem fogunk kétségbe esni, amikor valami nagy nehézségben lesz részünk, mert tudni fogjuk, hogy Isten dolgozik az életünkben egy sokkal nagyobb célért.

Ezért olvassuk, hogy „hogyan tekintjük örömmel, amikor a nehézségek jönnek”, mert ebből tudjuk, hogy Isten dolgozik bennünk, és szeret minket. Jobb, ha most tisztít meg a tűz, hogy aztán megmaradhasson valami a munkálkodásomból, minthogy egy pillanat alatt mindent felemésszen a tűz.

Isten szeret titeket, és az örökkévalóságotok veszi figyelembe, amikor bennetek dolgozik.

Istenem, köszönjük, hogy örökkévalóságra készítesz elő bennünket, és bocsásd meg a panaszainkat, a hibáinkat, és az ostoba vádaskodásunkat ellened. Mindezek csak a saját éretlenségünk, értelmi hiányunk miatt van. Segítség, hogy megismerjük útjaidat, és vezess a Te ösvényeiden, hogy mi is az örökkévalóságot lássuk Jézus nevében.